

**Mistrovství Evropy mládeže v šachu 2014.
Sestry Vavřínkovy v českém reprezentačním výběru.**

17.10.2014 – 29.10.2014

Gruzie, Batumi

V Gruzii - zemi šachu zaslíbené, se koná letošní Mistrovství Evropy mládeže. Přímořské letovisko Batumi dne 18.9.2014 přivítalo 989 startujících hráčů, další spoustu trenérů a doprovodných osob, celkem ze 45 zemí Evropy. Česká výprava čítá 18 startujících, s doprovodem a trenéry nás tady bude přibližně 30.

V kategorii dívek do 14 let Českou republiku reprezentuje vedle pozvané Lucky Ambrožové Eliška Vavřínková, v kategorii dívek do 10 let bude českou vlajku hájit Anička Vavřínková. Podobně jako z předloňského MS ve slovinském Mariboru se čtenářům následujících řádků a stránek pokusím v reportáži zprostředkovat průběh turnaje, postřehy a zajímavosti, se zaměřením na vystoupení Elišky s Aničkou.

Úvodem velmi děkuji za laskavou podporu sester Vavřínkových především společnosti DOPRAVNÍ STAVBY BRNO, s.r.o, dále pak mateřskému klubu Lokomotiva Brno a městu Brnu.

17.10.2014: Den první – 1500 km na Východ

Tradiční náčelník reprezentačních výprav mládeže David Kaňovský stanovil přesun do Batumi již dlouho dopředu na den 17.10. 2014 po trase Brno (většina výpravy) – Vídeň – Istanbul – Trabzon – Batumi. Čekala nás cesta dlouhá téměř 1500 km.

V páteční deštivém předpolední jsme se sešli na „starém“ brněnském autobusovém nádraží před hotelem Grand, kde jsme před 12.30 začali nastupovat do žlutého autobusu Student Agency. První nemilé překvapení nastalo brzy, na některých našich místenkách měli věci již jiní pasažéři, jedoucí z Prahy. Zatvrzele trvali na tom, že sedí správně. Palubní stevard nás tedy nějak rozesadil (místa k sezení pro tentokrát vyšla pro všechny, později, jak se ukáže, to bylo o něco horší). Seděl jsem tedy mimo náš sektor, ale holkám to naštěstí nijak nevadilo a ihned naladily palubní tablety na správné noty. Následně se ukázalo, že díky naší početné výpravě SA vyslala mimořádně souběžně ještě jeden autobus, a proto asi vznikla nějaká duplicita místenek. Dej se pak u stevarda přesvědčil o tom, že naše rezervace byly správné a my pokračovali v hodně deštivém počasí směr Vídeň. Díky asi tradiční páteční dopravní situaci jsme v rakouské metropoli nabrali přibližně dvacetiminutové zpoždění, což ale nikomu nijak nevadilo, času jsme měli dost.

Na cílovém peróně před vídeňským letištěm se pro mě překvapivě zjevil Petr Pisk, který se k nám připojil a ihned si všiml Aniččiného příručního zavazadla – semišového polštářku. Okamžitě se pokoušel navázat s Aňou lehce „škádlivou“ konverzací typu – s tím Tě do letadla nepustí, co v tom pašuješ?, atd., nicméně Aňa trvala na svém a na toto téma rozhodně nehodlala nijak diskutovat☺. Poměrně dlouhou trasou přes letecký terminál jsme se přesunuli k odbavovacím přepážkám Tureckých aerolinií. Paní za přepážkou ochotně vyřešila problém, že bych snad měl sedět na opačném konci letadla než holky (nějak upravila zasedací pořádek), rozloučili jsme se s kufry a doufali, že tyto vyrazí stejným letadlem, nebo alespoň směrem, jako my. S holkami vezeme celkem tři kufry, a tak jsme s manželkou zkušeně rozdělili všechny desinfekční prostředky rovnoměrně do každého z nich, abychom minimalizoval riziko případných velmi nepříjemných ztrát. Myšlenka na to, že by ze tří kufrů do Batumi dorazily např. i dva (tedy nadpoloviční většina), ale že by v tom třetím bylo úplně VŠE, byla přímo děsivá.

Do odletu zbývaly cca dvě hodiny, většinu z čekacího času jsme po dvou pasových kontrolách strávili postáváním či posedáváním před posledním kontrolním, již rentgenovým stanovištěm vídeňského letiště.

Při následném „prosvícení“ našich zavazadel zaujal rakouské kontrolory Aniččin osobní batoh, ve kterém, nevím proč, si vezla téměř kompletní základní školní potřeby (prý aby mohla v letadle číst a psát...). Obsahem tudíž bylo i pouzdro, vybaveno mimo jiné nůžkami, kružítkem a množstvím dobře zastrouhaných pastelek. Nenapadlo mě zkontrolovat obsah pouzdra, Rakušany na letišti rozhodně ano. Vše nakonec naštěstí skončilo chápavým úsměvem paní kontrolorky.

Čím víc se blížil čas startu letadla, tím častěji mě začala mučit Eliška poznámkami a dotazy na teroristy (třeba jak se poznají...), padající letadla, jestli může během letu upadnout křídlo, jestli budeme padat do moře nebo na zem atd. Zkrátka úspěšně mě „zlepšovala“ náladu. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jen cestou autobusem do Vídně jsme se statisticky mohli tisícekrát častěji „zabít“ než v letadle. Mé argumenty ji však evidentně neuspokojily.

Na palubě letadla nás přivítaly milé a ochotné letušky a stroj Tureckých areolinií začal letištní ranvej rolovat v přesně stanovený čas, tedy v 16.55 SELČ. Za několik málo minut jsme již měli Vídeň pod sebou. Elsa pokračovala ve svých dotazech a poznámkách, pozorovala snad každý jen trochu neobvyklý pohyb kohokoliv na palubě. Trošičku ji uklidňovalo vedle nás v tátově náručí sedící několikaměsíční miminko, které mělo evidentně jiné starosti než naše třináctiletá puboška. Anička u okénka za jasného počasí sledovala výhledy pod námi a my na palubním tabletovém displeji, který se náhle vyklopil z pohledu nad našimi hlavami, sledovali časové a délkové údaje o lince z Vídně do Istanbulu. Ve výšce cca 11000 metrů jsme se dozvěděli, že za okénkem letadla je právě -58 st. Celsia (Anička – jak to tati, když tady je normální teplo a tam svítí slunko?...), že celá trasa je dlouhá cca 1300 km a že se k Istanbulu přibližujeme Boeingem 737 rychlostí přibližně 900 km/hod. Orientační mapka nás informovala i o přibližné aktuální poloze. Letušky nám nabídly teplé jídlo (nějaké kuřecí maso, rýži, k tomu řezy syrové ryby (asi losos) v salátu a nějaké pitíčko. Samotný let trval pro mě překvapivě krátce a po zdolání vzdušného prostoru Srbska, Rumunska a Bulharska mírně nepříjemné pohyby letadla a další všetečné poznámky a grimasy Elsy naznačovaly, že asi začínáme klesat nad Černým mořem a přibližujeme se k Turecku. Anička si stěžuje, že jí píchá v uších a současně mě oznamuje, že pod námi už vidí nějaká světélka. Holky párkrát před okýnkem cvaknou mobilem

a za chvíli bezpečně dosedáme na ranvej v Istanbulu. Celá cesta trvale bez pěti minut jen dvě hodiny.

Díky časovému posunu nám na mobilech přiskočí jedna hodina dopředu a nás čekají další dvě do startu vnitrostátní linky z Istanbulu do Trabzonu. Z pobytu na instانبulském letišti stojí za zmínku snad jen to, že turecká letištní kontrola měla pro obsah Aniččina pozdru o poznání menší pochopení než ta rakouská, ale vše se naštěstí obešlo bez nějakého incidentu. Další, již vnitrostátní Boeing 737 vypadá o poznání „unaveněji“ než ten mezinárodní, a tomu po startu odpovídá i frekvence Eliščiných všetečných poznámek a otázek. Z Istanbulu odlétáme s asi dvacetiminutovým zpožděním, které je však nad Tureckem dohnáno a v severovýchodním tureckém městě Trabzon jsme opět podle časového plánu, tedy kolem půlnoci místního času.

Malá odbavovací hala v Trabzonu je vybavena dvěma spícími pásovými dopravníky, na kterých nám za chvíli mají dorazit naše poklady, odevzdané ve Vídni. Po chvilce napětí se zpoza zástěny začínají vynořovat první zavazadla, na která již čekáme společně s federální slovenskou výpravou. Kusy sedí, bohužel se musí řešit nějaké újmy na dvou zavazadlech – utržené madlo a ještě jedno nějaké poškození. Nový vyreklamovaný kufr pro Luboše Roška je přijat jako dostatečná kompenzace.

Z Trabzonu máme být přepraveni do cílového gruzínského Batumi, a to již autobusem pořadatelů. Před letištní budovou skutečně postávají dva pokuřující týpci s plakátem loga ME a začínají na nás gestikulovat. V tuto chvíli oprašuje svou ruštinu Petr Pisk a snaží se od borců zjistit podrobnosti. A mě je jasné, že jsem zpátky na VÝCHODĚ!. Na Petrovu otázku : „Skolko časa jiščo?“ týpek odpovídá: „Tri-četýre časá“ Hm, je to asi 180 km, čtyři hodiny-kdo ví, co nás ještě čeká. Venku chčije, letištní pikolík definitivně zavřel halu a my jsme venku, dost uondaní a děckauž toho mají celkem dost. Jsou sice přistaveny dva docela normálně vypadající autobusy, ale kolem nich pobíhají různí ribjonci různé barvy pleti, především rusky mluvící. Teď je mi jasné, že v autobuse nebudeme sami.

Přichází kýžený rozkaz tovaryšča s cigaretou: Slovákija v pervoj bus, Českoslovákija v drugij bus...Hm, vítej v Evropě, synku. Tak tedy bystro kufry do kufru a v drugij bus. Opět nějak hapruje počet volných míst. Okamžitě usazují holky na první dvě volná sedadla, která vidím, protože na spoustě jiných spatřuji ty předtím venku pobíhající ribjonky. Holky mají místo vepředu, já se tlačím dozadu a beru ve skupině již sedících z naší české výpravy poslední volný flek. Nataša Richterová poctivě a usilovně drží místo Lucce Ambrožové, ta má tedy kliku. Martina Fusková už menší, ale usedá do volné „díry“ vprostřed mezi zadními sedadly. No a štěstí nemá p. Jasný, na toho už zbývá pouze místo v uličce. Chvilí postává, pak sedá a později zalehává v uličce...Nu, charašo, v period málički!

Po rozjezdu, za trvalého intenzivního deště, většina osádky usíná. Jak jsem předeslal, někteří v poloze ležícího střelce. Po dvou hodinách zastavujeme na turecko-gruzínské hranici. Venku stále chčije a chčije. Podávám pasy holkám, nevíme co bude. Někdo hlásí, že celníci mají náš seznam a že pasy nebudou tedy ani potřebné. Jo, kéž by. Za chvíli je jasno, všichni ven, pasy sebou, bagáži ponechat. Hm, nočas, foťák...Za okamžik stojíme na turecké celnici, kde chtějí náš pas, ale vše jde rychle. Dva úředníci pracují svižně, ale hlavně jsou profi připraveni a vybaveni, mají data v PC, přiloží čipy pasů, za vteřinu bouchají štempl a posílají nás dál, do jakési uličky. Na začátku stojí již postarší gruzínský policista a chce jen zkontrolovat, že nám jeho turecký kolega to razítko skutečně dal. No fajn, říkám si, za chvíli vylezeme, jsme v buse a valíme konečně do Batumi. Hm, chyba lávky, synku. Jsme v bezcelní turecko-gruzínské mezizóně, dlouhé několik set metrů. Probíháme kalužemi, z přístřešku na nás intenzivně valí voda. Většina z nás využívá možnosti použít toalety, jejichž dveře se objevují na začátku oné „uličky hanby“(omlouvám se gruzínským...). Po otevření dveří jsem se okamžitě vrátil přibližně o dvacetpět let zpátky, do okamžiků, ve kterých jsem vykonával potřebu v přestávkách fotbalových utkání na toaletách fotbalového stadiónu v Dolním Benešově. Uličkou jsme nějak víceméně úspěšně procvachtali a objevili se najednou v další hale, již na gruzínském území. Četýrje budky, ale pouze adín tovaryšč. „Davajtě pasporta.“ Na kontrolní úkon, který na turecké straně trval max 5 vteřin, gruzínský celník, voják či policista (nevím) potřeboval několik minut. Z počátku u každého z nás.. Když jsme totálně ucpali prostor před kontrolními budkami, postupně se zjevili další tovaryšči, obsadili všechna kontrolní stanoviště a propouštěcí proces poněkud urychlili. Během té celní procedury, především na gruzínské straně, předtím též na těch toaletách v celním prostoru, jsem si velmi rychle vybavil okamžiky z dětství a mládí. Ty několikahodinové fronty na polských a východoněmeckých hranicích, vše,

co s tím souviselo. Okamžitě jsem si opět uvědomil, jak jsem rád za to, že dnes žiji tam, kde žiji... To byl naprosto bleskový návrat do ne tak daleké minulosti...

Poté, co jsme všichni úspěšně prošli gruzínskou celní kontrolou, na mobilech se nám čas posunul o další hodinu dopředu. Najednou tedy bylo 5 hodin ráno místního času (3 hodiny SELČ). Autobusem by to do Batumi měl být jen kousek, cca 20 km. Ano, za chvíli se již objevují docela hezky a moderně nasvícené některé stavby centra města, vedle nich se však tyčí spousta starých, nám dobře známých zdevastovaných paneláků. Projíždíme centrem Batumi a já mám najednou pocit, že jsme zase (po té celní anabázi) zpátky v Evropě. Hlavně se již všichni těšíme na cílové přistání. Před šestou hodinou ranní nám řidič zastavuje před hotelem ITOURIST, jenž z prvního dojmu nevypadá vůbec špatně. Jen dveře jsou zavřeny... A venku pořád chčije..., v rukou a na ramenou máme všechna zavazadla. Za chvíli však se jeden automat otevírá a my můžeme konečně dovnitř. Jsme v cíli, ne však v kýžené posteli!

Pán na recepci, zjevně překvapen, co se to děje, nedokáže zprvu vůbec reagovat. Dejf je v druhém autobuse. Někdo se osmělil a šel to za recepčním zkusit. Ten začal zmateně cosi hledat v PC, pak vyvolával spousta jmen, bohužel téměř žádné nepatřilo nikomu z naší výpravy. Postupně se podařilo nějak objasnit, kdo jsme, ale hlavně, co chceme – spát, pokud možno, ne na podlaze hotelového foyeru. Pán říká, že pro většinu nemá zatím volné pokoje, ty že budou k dispozici až od 10-12 hodin dopoledne. Přichází Dejf a potvrzuje vlastně to, že máme nárok na ubytování až od 18.10.2014. V tu chvíli jsme smířeni s tím, že většina z nás stráví další hodiny na podlaze před recepcí. Někteří měli štěstí a jejich pokoje již byly volné. Pak se do věci vložil pan Marek a vykomunikoval s recepčním jakési zpřeházení a směny (snad rezervovaných, nevím) pokojů tak, že jsme nakonec všichni dostali k dispozici dvoulůžkové. Ti, co potřebovali třetí lůžko, velmi ochotně svolili k tomu, že se věc dořeší až během dne. Pro nás s holkami to ale ještě bohužel nebyl konec. Zámek dveří nám přiděleného pokoje nereagoval na čipovou kartu. Kufry před dveřmi, a nic.... To není možné a už mi trochu teče nerv. Jdu to dolů reklamovat, borec karty přečipuje a zase nic. Tak tam jdu znova, on že už to bude OK, zase nic. Asi mi příliš nerozumí, tak si беру na pomoc Elsu. Po osmi letech angličtiny by už něco mohla umět, a tak by tátovi měla Helfnout. Taky že jo. Něco tam zaspíkovali, pikolík nám sedlákům z Kuřimi jde ukázat, jak se otevírají dveře čipem v moderním hotelu. Nicméně červená kontrolka svítí dále a zámek je neoblomný. Recepční rezignuje, já jsem alespoň částečně spokojen a dostáváme jiný pokoj, tam již karta reaguje a před sedmou ranní definitivně přistáváme. Následuje rychlý panák slivovice, rychlá sprcha, rychlý panák slivovice a konečně vytoužená BETLE! Za chvíli se přilísá Anička, Elsa už funí ve druhé.....

18.10.2014: Den druhý – Vojenská přistýlka, aklimatizace a fernetová pečeť

..... Budíme se okolo 11. hodiny místního času. Venku je nějak mrtvo.

Pohledem z jednoho okna, ale střídavě dvěma směry, se začínám seznamovat s atmosférou dnešního Batumi.

Pohled 1 – moderně postavené nebo zrekonstruované hotelové budovy.

Pohled 2 – hlava se otočila cca o 90 stupňů – polorozpadající se všehočtu' různého druhu

Ale my bychom měli hlavně vybalit zavazadla. Na to je potřeba rychle spálit červa. Šup ho tam. Jelikož jsme tři, ale stále máme pouze dvě postele, nevím, jestli náhodou nebudeme ještě přesunuti na jiný pokoj. Ale pragmaticky to rozhoduje Eliška – přece nebudou uklízet další pokoj! Takže rozbalit kufry, načež Elsa volá: „Tati, tady něco vyteklo a nějak to smrdí☹“. I přesto, že cenné tekutiny byly před zabalením přelity do pet lahví a ještě zabaleny (naštěstí) do igelitových sáčků, jedná dávka nevydržela násilné přemístování zavazadel během leteckého transportu a výsledkem byla fernetová pečeť na zcela nových Šachových miniaturkách od Richarda Biolka.

Pokoj, který jsme dostali, je velmi komfortní, s trezorem (nevím na co), ledničkou (vím, na co), velkou televizí (kterou mě taky musela nastartovat Elsa – ach jo, ten jazykový deficit je naprosto fatální☹), velká koupelna s vanou, velikost úložných prostor naprosto vyhovující. Hotel deklaruje *****. Nicméně ten suprový, šedesátimetrový podkrovní apartmán, který jsme předloni dostali s Aničkou v Mariboru, to nemůže být. Ale jsem spokojen, i očekávaná přistýlka nijak moc nebude překážet. Když si vzpomenu na Kouty nad Desnou a např. požadované ceny při MEU....LUXUS!!!

Všimněte si prosím obsahu přistýlky i obsahu lednice. Dále na psacím stole již pouze část propašovaného kontrabandu přes vídeňské i istanbulské letiště.

Malá nápověda: pašerák je znaven v pravém dolním rohu.

Úvodní pobytový den bychom se především měli zaklimatizovat a seznámit se s nejbližším okolím. Jelikož prvním zaplaceným jídlem je až večeře, dojídáme poslední zbytky od mamky a po poledni vyrážíme ven. Nemůže to být s holkami nikde jinde, než přímo na pláž k moři, která je vzdálena pouhých cca 300 metrů od hotelu. Mijíme malou kavárnu, u které se opravdu přesvědčujeme o tom, že pro Gruzince jsou šachy malým náboženstvím:

Pláž Černého moře je lemována hezkou kolonádou, všude přítomné palmy nás ujistí, že se opravdu nacházíme v subtropickém pásmu.

Holky okamžitě naklušou těsně k vodě, dostávám očekávané otázky na plavky (pár posledních otužilců to opravdu ještě zkouší), ale nakonec se rychle spokojí s hledáním mušlí.

Já mezitím opatrně hledám, kde bych si sedl za nějakou rozumnou cenu, nicméně je znát, že už je po sezóně a většina krámků a zahrádek je zavřena. Výjimkou je „rybí restaurace“ Pier Batumi, ale zatím odolávám, dělám holkám garde, fotím a pomalu procházíme pláží směrem k přístavu. Molo před přístavem zdobí architektonické dílo – lidská „duo“ postava, vyskládaná z nerezových kruhů a výsečí.

Holky zhodnotily první dary moře, daly si říct a sebou si vzaly jen několik nerozlámaných muší.

Z přístavu se vracíme zpět k hotelu podél hlavní silnice a opět velmi silně vnímám kontrast mezi novými moderními stavbami a hned vedle stojícími paneláky. Nicméně sluší se konstatovat, že je zde vidět velká snaha přesvědčit turisty o tom, že jsou v Evropě, a ne na Východě! Zpáteční cestu jsme prodloužili asi o 300 metrů dále za náš hotel, abychom zblízka omrkli hlavní „hrací“ hotel SHERATON, který se honosně tyčí nad pláží a velkou částí Batumi.

Vracíme se zpět a já přesvědčuji holky, abychom si zkusili sednout na tu malinkou zahrádku, kousíček před našim hotelem a „nebudeme se bát vlka nic☺“. Z malého bistra vyšla překvapená paní, které jsem nějak pa ruski vysvětlil, že teda jdu do toho jejich bíra, kterého mají vyfocené na ceduli, a holkám nějakou brču. Tak jo, bír byl lahvový, čekal jsem to mnohem horší. Holky dostaly dokonale zelenou brčálovou limonádu, u které se hodně dlouho hecovaly. Přežili jsme všichni. Při placení jsem byl trochu překvapen, když paní poměrně natvrdo chtěla dolary nebo eura, a ne jejich Liry. Gruzínská Lira má zkratku GEL (cca 12,- Kč). Od první chvíle, kdy jsme to s holkami viděli, platíme GELy, tak se dál prosím nedivte, až budu psát o úhradě zboží nějakou drogerií☺. Paní jsem nevyhověl a už tam příště nepůjdeme...

Po návratu do hotelu se na náš pokoj hlásí sám Velký náčelní Dej, zdali je vše OK. „Jo, akorát nám chybí ta třetí postel“.... To se vyřeší brzy. A skutečně, za chvíli děžurna s pikolíkem tlačí dveřmi vojenskou ocelovou skládačku tvaru V, kterou po rozevření pokrývají nějakou tenkou podložkou. „Aničko, je to Tvoje!“ Ne, já spím s tátou, tam to bude tlačit!“ Vnímavé dítě! Elsa, ač na rozdíl od Aničky startující jako extra hráč, vůbec neuvažovala o tom, že by trestná lavice měla (zcela logicky) připadnout jí. Vyčůrané dítě. Puboš☺!

Nedělali jsme žádné obstrukce, lehátko vyzkoušíme. Sedl jsem si doprostřed a...šup..., instalovat znova. Večer tedy Anička usnula u „Pelíšků“ v pelíšku u táty, poté byla deportována na trestnou a ráno to nějak rozchodila☺. Tady dopředu předešlu, že po oprávněných protestech některých dalších členů (členek) naší výpravy Náčelník hned následující den zajistil výměnu

podložky za normální bytelnou matraci a od té chvíle je pro nás otázka pohodlí spaní naprosto OK!

Před večeří jsem byl nucen vypátrat jednu pro holky naprosto zásadní záležitost: Je zde bazén? Za kolik, kdy, jak, a už můžeme tam jít? Ano, bazén byl nalezen, na rozdíl od Mariboru pro hotelové hosty zdarma a neomezeně dlouho. Tím je můj osud zpečetěn. Okamžitě je rozhodnuto – nejdeme na slavnostní zahájení (Anička – stejně je to dlouhý a ničemu tam nerozumím – zkušenost z Mariboru), po večeři jdeme na bazén! Nemám municí na obranu – a upřímně, ani se bránit nechci☺. Jdeme se tedy rochnit do vody.

Od 19.00 (až!) jsme již konečně měli v jedné z hotelových restaurací (Tbilisi) připravenou večeři. Po předchozích referencích některých návštěvníků Gruzie jsme přišli do krásného vyzdobeného sálu s trochou nedůvěry. Jídlo nachystáno formou švédských stolů, spousta ovoce, zeleniny, džusy, a hlavně dle mého názoru – úplně pohodové středoevropské jídlo. Samozřejmě jsem preventivně desinfikoval před i po (to je stejná samozřejmost jako mytí rukou), žádné nežádoucí projevy se nedostavily. Tady zase obrovské plus oproti Mariboru, tam jsme se stravovali ve slušné a čisté jídelně, tady je to opravdu hotelově, naberete jídlo a tím Vaše aktivita kromě vlastní konzumace končí, vše ostatní (tedy především úklid) zajišťuje ochotný a zdvořilý personál.

Po večeři již následovaly avizované radovánky v hotelovém bazénu (+ vířivka, sauna, jen víno v ceně nějak chybělo☺), poté zmiňované „Pelíšky“ (v Koutech na MČR, když se holkám dařilo, tak jsme na PC pouštěli denně – to se prostě neokouká), již s myšlenkami, že zítra to „vypukne“ a začneme se věnovat tomu hlavnímu, tedy šachu.

19.10.2014: Den třetí – Start turnaje, málo on-linů a Heineken za 120

Přestože jsme večer usnuli poměrně brzy, časový posun je na nás pořád znát a v neděli se budíme až okolo desáté hodiny. Jelikož na jedenáctou mají holky již domluvenou první přípravu u trenéra Luboše Roška (trenérskou trojici na ME tvoří IM David Kaňovský, IM Stanislav Jasný a FM Luboš Roško), musíme sebou hodit a spěchat na snídani. Tam potkáváme většinu naší výpravy, nejsme tedy jediní spáči. Jídlo je opět v pohodě – zelenina, saláty, sýry, olivy, různé druhy pečiva, kafe, čaj, džusy, voda – co kdo chce, pro mne pohoda.

Holky tedy absolvovaly první přípravu, poté ale na poslední chvíli dochází v kategorii dívek do 14 let ke změně ve startovní listině a Elišce se bohužel mění soupeřka. Eli v prvním kole narazí na 25. nasazenou soupeřku z Rakouska, s ratingem 1833. Eliška s Fide Rtg 1495 je nasazena až u konce startovního pole jako číslo 63 (ze 77), Rakušanka je tedy favoritkou. Aničku v kategorii D10 čeká neznámá domácí hráčka. Aňa s ratingem 1406 je nasazena jako číslo 32, jenže v této kategorii ještě elo příliš neznamená a především spousta hráček z postsovětských republik a samotného Ruska bez Fide Ela v sobě skrývá pro našince velké nebezpečí.

Venku je škaredě, a tak po obědě, který vlastně následuje brzy po snídani, trochu odpočíváme na pokoji, snažíme se dohnat aklimatizaci a dorovnat v našem biorytmu časový posun.

Dejť stanovil společný sraz před prvním kolem v hotelové recepci na 14.30. Jdeme trošku dřívě, počasí se malinko vylepšilo a já chci udělat pár fotek před hotelem a v prostorách recepce.

K focení v prostorách recepcy vybíráme reprezentativní hotelové křeslo:

Eliška s Aničkou v křesle hotelového foyeru krátce před zahájením ME

Krátce po půl třetí tedy vyrazíme k hotelu Sheraton, v jehož opravdu luxusních prostorách se odehrají všechny kategorie, kromě té úplně nejmladší, D+H8 budou hrát v našem hotelu. Eliška nastupuje k partii s Rakušankou v hlavním hotelovém sále.

1. kolo G14: Vavřínková Eliška, 1495, CZE 0-1 Busuioc Alexandra, 1833, AUT

Anička ve vedlejším salónku, jehož prostory jsou trochu stísněné, čeká na svou první soupeřku z domácí Gruzie.

1. kolo G10: Vavřínková Anna, 1406, CZE 0-1 Sakhamberidze Natia, 0, GEO

Pořadatelé určili 15 minutovou čekací dobu, neupustili však od pro mne nesmyslného sofijského pravidla. Tak platí, že vyjma opakované pozice, soupeři mohou nabízet remízu až po 40. tahu černého.

Těsně před začátkem kola jsou všichni rodiče a doprovod vykázaní mimo hrací sál i bezprostřední přisálí. Situaci hodnotím téměř totožně, jako předloni při ME v Praze. Foyer hotelu sice nabízí několik křesel a sedaček, snack bar, ale kapacita zdaleka nestačí pokrýt aktuální personální potřebu. Já mám docela štěstí, protože frýdecko místecká část naší výpravy stačila obsadit jeden koutek se sedačkami, a tak dostávám malý prostor k sezení. Nořas mám zatím na kolenou, ale to nevadí. Spousta rodičů a doprovodu posedává na hlavním schodišti. Je to pro mě dosti nedůstojná situace, ale chápu, že vyhovět tak velkému počtu lidí je kapacitně obtížné. V tomto směru byl obrovský rozdíl předloni v Mariboru, kde byly k dispozici dva velmi velké hotelové lobby salónky. Čas během hraní dětí se tak dal trávit velmi pohodlně a komfortně.

Snack bar na pultu nabízel za 2,5 GELu plechovku coly, fantu atd, tradiční dětské pití – cena mě přišla přiměřená. Pán vedle mě si objednáva kafe, platí 5 GELů, říkám OK, zkusím tedy pivo, cena by mohla být obdobná. Mám připraveno 5, objednávám třetinku Heineken a barman hlásí. „Ten Lira“. Hm, tak to nevyšlo, třetinka za 120 Kč není ani v Alpách na ledovci. No nic, vrátit to nemohu, takový exot nejsem, takže usedám do sedačky a pivo si opravdu vychutnávám po téměř celou čekací dobu.

Věřil jsem, že pořadatelé ze šachové země připraví spoustu onlinů, tady jsem byl trochu zklamán-pouze tři z každé kategorie. Informační cedulky hráčů v prvním kole většinou nejsou, v dalších to však bývá samozřejmostí, zde se hraje zatím bez cedulek, uvidíme dále.

Po přibližně dvou hodinách přichází první bojovník z naší výpravy. Bohužel má slzičky ve tváři a není nikdo jiný než naše Anička☺. Smutně mi hlásí, že už zase zkazila koncovku, že měla lepší pozici s pikem víc, ale že v koncovce udělala velkou chybu a prohrála. Utěšuji ji, poměrně brzy je OK a souhlasí s přehráním partie. Hrála se sicilská, soupeřka jako černá již ve druhém tahu zahrála a6 s přípravou varianty s e5. Anička ze zahájení ale vyšla poměrně dobře, ve střední hře byla opravdu lepší a získala pika. Pak se ale zbytečně zbavila věží a nastala

koncovka nestejnobarevných střelců s pěšcem víc-pravděpodobně remíza. Jenže Aňa ve svém typické stylu všechno vpřed zahrála zdánlivý dvojúder na krále a střelce, jenže tím udělala zásadní chybu a manévrem ztratila dva pěšce. Tím najednou měla o jednoho méně. Nicméně mohla zůstat v koncovce nestejných střelců s pěšcem méně, ale s velmi dobrým postavením svého střelce i krále – na 90% remíza. Jenže bohužel nepochopitelně dopustila výměnu střelců v onom obratu a nastala nezvratně prohraná pěšcová koncovka. Velká škoda, ale snad taky velké poučení a věřím, že i zapamatování. Aňa se pak poměrně rychle otřepala a čekali jsme na Elišku a další členy výpravy.

Postupně přicházely ne příliš dobré zprávy. Především naši nejmenší a mladší v prvním kole prohráli. Po třech hodinách přišla Eliška, sice vysmátá a celkem v pohodě, ale se zprávou, že prohrála. Soupeřka jí postupem času utlačila a Elsa přišla s málo časem o figuru. Prohra tady sice nebyla velkým překvapením, analýza partie však ukázala, že Eli bílými zahrála hodně pasivně a šla v podstatě soupeřce na ruku. Výsledek partie byl objektivní a zcela zasloužený.

Další, především starší a zkušenější členové naší reprezentace, pak nějaké body připsali, ale první den jsme skončili v malém mínusu -0,5.

Snad to v pondělí bude lepší!

Po ne příliš úspěšném prvním kole jsme dlouho do večera čekali na los kola druhého a ani ten nám příliš radosti neudělal. Na Aničku čeká soupeřka bez Fide ela z Arménie, Eliška se bude muset popasovat se soupeřkou z Ázerbájdžánu, FR 1744.

Průběžné výsledky našich reprezentantů můžete sledovat na adrese:

<http://chess-results.com/tnr144984.aspx?lan=5&art=25&fedb=CZE&fed=CZE&turdet=YES&flag=30&wi=984>

20.10.2014: Den čtvrtý – první bodík pro Aničku, marný maratón Elišky a štěstí v neštěstí pro tátu

I přes večerní předsevzetí, že ráno vstaneme dřív, se to příliš nedaří a z postele se soukáme asi v 9.30. Nicméně počasí se začíná jevit příznivěji a oknem nesměle pronikají do pokoje první sluneční paprsky. Dohoda tedy zní: Snídaně, v 11.00 příprava a pak se před obědem na chvíli podíváme ven. Chtěl jsem jít někam do města, kde jsme ještě nebyli, ale jsem nekompromisně přehlasován: Jde se opět k moři, mrknout, co přinesl včerejší prudký vítr a velké vlny.

Holky jsou po přípravě lehce nervózní, jsme si vědomi obecné šachové síly soupeřů z bývalých sovětských republik. Myšlenky se ale u moře ihned stáčí jinam. Opět hledají mušle, odskočí si na dětské hřiště, lanovou prolézačku atd. Já se osměluji a usedám na terasu oné „rybí restaurace“ a dávám si dvojku dobrého suchého červeného vína. Počasí se mezitím skvěle spravilo a já celkem příjemně relaxuji.

Musím sice během hodiny odpálkovat tři pracovní telefony, ale při pohledu na poletující racky, spokojené holky a kavkazské hory na horizontu je mi celkem fajn.

Zahrádka restaurace Pier Batumi

Větrné počasí vytváří mohutné přílivové vlny, které vytvářejí zajímavou uvítací atmosféru.

Cestou na oběd děláme ještě pár hezkých fotek před fontánou a na bulváru.

Po obědě si holky daly krátkých, ale snad posilujících „dvacet“. Pak jsme vyrazili k druhému kolu. Cestou v místním krámku kupuji holkám nějaké vody a sobě „Velkopopovického kozla“ v plechu – fakt origoš! Do batohu, po včerejší zkušenosti s Heinekenem.

Na Sheraton přicházíme tak akorát a usazují holky k partiím druhého kola. Sotva stíhám dělat vítací fotky a už mě ženou ze sálu ven.

2. kolo G14: Mustafazada Nigar, 1744, AZE 1-0 Vavřínková Eliška, 1495, CZE

2. kolo G10: Kochinyan Hasmik, 0, ARM 0-1 Vavřínková Anna, 1406, CZE

Hotelové foyer je dnes totálně full a náš včerejší koutek je již bohužel obsazen. Holčám jsem slíbil, že určitě budu čekat TADY NĚKDE. 10 minut bezmocně korzuji a rozrážím si brašnou od nořasu bezcílnou cestu. Snack trochu osiřel, i někteří ostatní asi taky pochopili. Kozel v bagáži, místa nět, što nádo?

Luxusní, ale přeplněný foyer hotelu Sheraton.

Náhodou potkávám manžele Markovy že prý se jde do hospody naproti, že tam mají Slováci trvalou rezervačku, zkusíme to prý za nimi a pak se uvidí. Tak jo, souhlasím bez sebemenšího protestu. Hospoda asi metrů naproti Sheratonu se snaží dělat konkurenci. A musím rychle říci, úspěšně. Útulné prostředí, s obsluhou domlouváme rezervé jednoho stolu i CZE. V nápojovém lístku mají Krušovice točené – 7 GELŮ (včera prý bylo nějaké jeté), dále místní gruzínské točené 0,5 l za 5 GELŮ, 2 vína za 7, kafe 4 atd. BINGO! Poloviční ceny, dvojnásobné porce! je štěstí v neštěstí! Jen wifi je problém, i když nás personál ujišťuje, OK, tak se i přes dobrý signál se nelze

– a
15
že
pro
ale
dcl
To
že

připojit. Jen v sektoru Slováků se to jedné paní daří – no nevím kolik a komu zaplatila ☺. Velmi špatně se dá připojit k protějšímu Sheratonu.

Takže dávám místní točené a jsem příjemně překvapen. Chutí takový nějaký náš slabší brněnský kvasnicový Pegas, ale docela to šlo. Zklamání nastalo při přání o repete – užé něť, – Heineken? Něť, něť, něť! Objednávám si suché červené a opět spokojenost. Zvěsti neklamaly, červené gruzínské víno je opravdu velmi dobré!

No ale co s holkami? Slíbil jsem, že budu čekat TAM, a zatím srkám červené TADY. Paní Gnojková se nabízí, že si půjde usednout na ty schody a že bude odchyťávat naše děti, které dohrají a bude je lífrovat správným směrem. Dobrá tedy. Jsem trochu nervózní, protože vím, jak obě cáorky umí zjančit, když něco není tak, jak mělo být a bylo domluveno.

Po necelých dvou hodinách přichází spokojená Kristýna Marková s druhou remízkou se silnější soupeřkou. Nějak se ošívám a jdu raději preventivně na inspekci (ne, že bych paní Gnojkové nevěřil). Ihned po vstupu do foyeru vidím brouzdající a hledající Aničku! Tati, kde jsi? Já jsem vyhrála a já Tě hledám! ☺ No super! Upřímně jsem tomu dnes příliš nevěřil, ale následný rozbor ukázal, že Aňa vzala partii stylem Tacka Kriebla – rošáda je ztráta tempa - a soupeřku zničila v podstatě ve dvaceti tazích. Nutno objektivně dodat, že Arménka především v konci partie si šla velmi aktivně pro svůj ortel a nakonec nechala stát dámu - , ale v situaci, kdy už v podstatě neměla co hrát. Tak super, nálada je hned o poznání veselejší!

Slovensko – česká základna v restauraci BOULEVARD

Restaurace BOULEVARD – atmosféra a spokojená Anička po zisku prvního bodu na ME

Postupně přicházejí další samé dobré zprávy a celkově dnes výrazně zlepšujeme bilanci z prvního kola.

Objevují se trenéři David a Luboš, jen Elsa pořád nikde. 3 hodiny, 4 hodiny, Elsa pořád nic. Je tam vůbec? Nepoletuje někde kolem hotelu a nehledá nás? Lucka Ambrožová mě ujišťuje, že asi před hodinou Eliška ještě hrála. No tak to su úplně klidný! Po 4,5 hodinách se s Aničkou zvedáme a jdeme střídavě držet čestnou stráž pod schody v Sheratonu. Jsem nervózní. Eliška si potřebuje zvednout sebevědomí a konečně uspět výsledkově s nějakým ratingově dost lepším soupeřem. Její hezké poziciční šachy dlouhodobě postrádají potřebné finále – boxerku, která udeří poté, co si připraví velmi dobrou výchozí pozici pro závěrečný úder. Jenže ten potřebný úder se velmi často (trvale) nekoná a Eli ve „strachu z úspěchu“ trátí jednu dobrou pozici za druhou.

Aňa poctivě stepuje na schodech (Jak to ta Eliška, tati, vydrží tak dlouho hrát?), hotel už je téměř prázdný a Elsa pořád nikde. Stejně tak ještě čekáme na Zuzku Gřesovou. Dobíhá pátá hodiny hry. Kozel v plechu je v brašně? Jo. Tak jdu před hotel a v prostoru mezi taxikáři ho na stojáka ztrestám. Vracím se zpět za Aničkou a za chvíli vidíme Zuzku – remíza. Dotaz na Elišku? – ještě hraje, uklidňuje mě Zuzka. No aspoň, že tam je.... Za dalších 5 minut, po přesně 5 hodinách statečného boje, je konec. Smutná Eli kráčí po již téměř prázdných schodech, evidentně hodně unavená, bohužel to opět nevyšlo. Houževnatá soupeřka z Azerbajdžnánů Elišku doslova udolala. Pozdější rozbor s trenérem Lubošem potvrzuje známé - Eli stála velmi dobře, ve chvíli, kdy měla rozhodnout, opět zahrála opatrné pasivní tahy, čehož soupeřka v nouzi náležitě využila. Nedá se nic dělat, jedeme dál, ve hře je ještě spousta bodů a dobrých partií!

Cestou zpět se stavíme opět v už známém krámku pro vody a Kozlíky. Místní zvědavé osazenstvo zkoumá, co jsme zač. Potřebuji rozměnit 100 GELů, což taky nějak trvá (myslím, že tu bankovku většina Gruzínců nevidí každý den – to nemyslím nijak špatně ani hanlivě). Následuje večere, skype telefonát holkám do Brna a pátrání po losu třetího kola.

V úterý čeká Elišku soupeřka z Norska 1685, Aničku Ruska bez Fide ela. „Né tati, já nechci hrát s Ruskou!“ „Budeš muset, milá, zlatá.....“ Holky unavené brzy usínají a táta jde psát.

21.10.2014: Den pátý – první půlka pro Elišku, Vít'a Kratochvíl v čele! Batumi-město kontrastů.

Na dnešek jsem svolil s mírnou změnou programu a po snídani, kterou jsme zvládli již před devátou, přišel na dopolední pořad bazén. Holky jsou neuvěřitelné potápky a přes stížnosti na palející oči z desinfikované vody se vždy v bazénu pěkně vyřádí. Já jsem si dal pár „malých“ délek a přesunul se do sauny. Tam mě ihned oslovil nějaký velmi sympatický Gruzínek a začal se vyptávat odkud jsme, co tady atd. Zajímal se, jak se nám v Česku žije (byl docela zorientovaný, nepletl si nás se Slováky), lehce jsme ťukli i politiku. Byl jsem pochválen za to, že „charašo gavarim pa ruski“☺ (Aby ne, já, vyloženě jazykový typ☺). Říkal, že s jazyky je to v Gruzii stejné jako u nás. Gruzínci mají svůj vlastní jazyk, ale za komančů se stejně jako my museli učit rusky. Dnešní děti prý rusky – stejně jako u nás, už moc neumějí a učí se rovněž anglicky. Věděl, že ČR je členem EU i NATO, a tak nějak jsem podvědomě vnímal, že by se takové situace rád někdy dočkal i on. Bylo to velice příjemných asi 15 minut. Pak mě již horko začalo být obtěžující a s omluvou jsem se rozloučil.

V 11 hodin holky odešly na přípravu, mezitím nám opět vzorně pokoj uklidila paní děžurná. Dnešní počasí bylo excelentní, a tak jsem souhlasil s další návštěvou pláže, s tím, že si vezmu nořas, sednu na již vyzkoušenou zahrádku a budu psát. I tak bylo. Nebe vymalováno,

téměř bez jediného mráčku, bezvětří. Holky sundaly boty a šly alespoň nohama vyzkoušet moře. Břeh lehce omývaly dnes bílé vlny, na horizontu se tyčí první hřebeny Kavkazu.

V pohodové atmosféře čas rychle utíká. Je 13.45, v 15.00 se hraje a nebyli jsme ještě na obědě. Takže následuje svižný přesun na hotel. Cestou v ideálním počasí ještě dělám foto místní stavební dominanty – Babilon Tower

Následuje oběd v již téměř vyprázdněné jídelně, holky stíhají ještě cca 10 minutový odpočinek, převléknout se do repre dressů a spěcháme do Sheratonu.

Ve 14.55 usazuji Aničku, dělám uvítací fotku a už mě rozhodčí vyhání ze sálu ven.

3. kolo G10: Vavřínková Anna, 1406, CZE 0 - 1 Lukianchenko Alisa, 0, RUS

K Elišce se již před tímto kolem bohužel nedostanu, rozhodčí jsou nekompromisní a chtějí začít přesně. Fotku tedy nemám:

3. kolo G14: Jacobsen Elise Sjøttem, 1685, NOR $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ Vavřínková Eliška, 1495, CZE.

Rozhodl jsem se využít dnešního krásného počasí a po zahájení třetího kola jsem vyrazil na průzkum po nejbližším okolí. Nořas byl deponován do úschovy na již osvědčeném stanovišti restaurace Boulevard a s foťákem na krku tedy jdu do ulic. Někde poblíž má být delfinárium, chci tedy zjistit podmínky a možnosti případné návštěvy. Cestou se znovu přesvědčuji o tom, že Batumi je město paradoxů. Ulice jsou velice hlučné, po většině z nich auta jezdí stylem silnější, větší a hlučnější má přednost. Jen na hlavní trase v ose Batumi jsou semaforey, před kterými troubí stojící auta. Troubí se tady pořád, různými tóny i intenzitou, pro našince prostě cirkus. Matně si pamatuji, že něco podobného jsem zažil kdysi na dovolené s rodiči na ukrajinské Jaltě. Troubí se ve dne, ale i v noci, nikdo z místních s tím nemá problém a neřeší se to. Ulice turistické části města jsou vesměs dlážděny kamennými kostkami, často skládanými do ozdobných obrazců, což ještě zvyšuje intenzitu hluku. Uliční zástavbu tvoří převážně nové nebo zrekonstruované hotely, velmi často však stojící v těsné blízkosti starých, chátrajících budov. Všude samé Casino, na normální market nebo „kráček z České či Masarykovy“ jsem v podstatě zatím nenarazil.

Na lavičkách, stolicích či jiných podsadách posedávají místní, tady konkrétně převážně studenti blízké university, pokušují, gestikulují, mastí karty, občas šachový stůl. Ulice jsou lemovány vzrostlými palmami i jinou subtropickou zelení.

Typická ulice v turistické části Batumi: Dvouproudá dlážděná ulice, střední zelený pás, lemování převážně palmami, ozdobné obrazce z kamenné kostkové dlažby

Prostor mezi hracím hotelem Sheraton a protější restaurací Boulevard, stanoviště taxi služeb.

Kousek za hotelem Sheraton se přede mnou otevírá nádherný zelený park s kašnou a jezírkem. Zeleň udržují pracovníci – teď nevím čeho, asi Technických služeb☺.

Při vstupu do parku návštěvníka vítá impozantní kamenná kašna, v pozadí jezírko, úplně vzadu staré paneláky.....

Typický charakter pobřežní zástavby Batumi - směrem od křižovatky: Stará, nepříliš udržovaná obytná budova, následuje poměrně moderní objekt University, další téměř ruina, jejíž účel jsem nezjistil a navazující luxusní novostavba hotelu HILTON....

Hotel HILTON je těsně před dokončením. Dvě dominantní věže trojúhelníkového tvaru doplňuje spodní halová loď.

Ceny za šarádu v blízkém delfináriu jsem zjistil záhy. Vodní cirkus za 15 GELů jde. Chtěl jsem koupit lístky již na sobotu (volný den) hned, ale bohužel je to možné až v daný den. Plavání s delfínem si pro

tentokrát odpustíme☹.

Jen jestli v sobotu vůbec budou lístky k mání, když tam asi budou chtít „všichni“.

Na závěr procházky ukázka poměrně zdařilé opravy starého bytového domu:

Batumi opět v kontrastu, tentokrát poněkud atypickém: Vlevo moderní novostavba hotelu. Vpravo budova, u které návštěvníka Batumi na první pohled zaujme obvodový plášť.

Až detailnější pohled na budovu prozradí, že na starý panelák nebo pavlačák byl v rámci rekonstrukce zavěšen nový obvodový plášť z plechových kazet a skleněných tabulí, který dal spolu s jednopatrovou nástavbou a novou střechou objektu mnohem modernější výraz.

A na úplný konec ještě jeden z batumských kontrastů: Na křižovatce se staví další z moderních hotelů, ovšem výhled z některých pokojů nebude zrovna impozantní.

Po návratu na základnu začínám netrpělivě vyhlížet hospodské dveře. Velmi dlouho však vůbec nikdo z našich dětí nepřichází. Až po téměř třech hodinách přibíhá spokojená Kristýna Marková s třetí remízou. Další dobrá zpráva na sebe nenechá čekat dlouho. Překvapení turnaje U16 Víťa Kratochvíl poráží dalšího velmi silného hráče (cca 2400) a po třech kolech je v čele turnaje! Po třech a půl hodinách před hotelem potkávám Aničku, smutná, ale smířená. „V koncovce jsem ztratila dva pěšce a prohrála jsem“ Hm, nevdá, s tou Ruskou se to asi dalo i čekat. Následný rozbor však ukáže, že to nebyla typická Aňa. Hrála nezvykle pasivně, bojácně, zbytečně bránila středního izolovaného pěšce na úkor vývinu a aktivity, a v koncovce z pasivity přišla zákonitá chyba, ztráta dvou piků a prohra. V zahájení ve španělské Anička smíchala dohromady tahy dvou různých variant, neměla jasný plán. Aňa to tentokrát měla v hlavě už dopředu, zcela zbytečně se bála soupeřky, což se jí vymstilo. Trenéři Luboš s Davidem Aničce v rozboru trpělivě a hezky vysvětlovali, co udělala špatně a čeho by se příště měla vyvarovat.

A Elsa stále nikde, že by další maratón? Už by si Eli konečně zasloužila nějaký úspěch. Přichází po více jak 4. hodinách, mírný úsměv na rtu. „Remíza, ale asi jsem byla vyhraná“. S černými se hrála skandinávská, soupeřka vletěla do přípravy a ze zahájení Elsa vylezla poměrně dobře. Pak dobře pozičně kombinovala ve střední hře a získala pěšce. Načež přišla další typická Elina chvilka a pár nepřesných tahů. Nicméně i soupeřka chybuje a Elišce zůstává do koncovky jezdec proti soupeřčinu střelci pěšec navíc. Elsa má své pěšce na dobrých polích, soupeřka na špatných. Nicméně Eli neví, jaký správný plán zvolit a partie

skončila remízou. Eliška dostává od trenéra pochvalu za dobrou poziční hru. V této kategorii se Elišce bude počítat každá půlka.

Rozbor trvá téměř do půl deváté. Pak spěcháme na večeři, poté dívčí banda (Nataša Richterová, Lucka Ambrožová, Eliška a Martina Fusková) s trenérem Lubošem míří do posilovny!). Já se s unavenou Aničkou chystám opět do pelíšku na „Pelíšky“. Ještě zjišťujeme soupeřky do 4. kola: Anička s Angličankou, Eli opět se soupeřkou z Ázerbájdžánu. Tak pokračování zase zítra.

22.10.2014 - Den šestý: Budič Luboš - trenér „všeho druhu.“ A s nulou už to taky nebude!

Včera večer Eli přišla z posilovny a nastavila si budíka! Říkám: „Co je?, Ty a budík?“ „Jo, zítra ráno jdeme s Lubošem zase!“ „No uvidíme“, pomyslím si.

Ráno mě opravdu budí protivné kdákání Eliščina mobilu. Puboška rychle vstává a chystá se do sportovního. Tentokrát se přidává i Anička. No dobrá tedy.

Takového budiče naši Elišky bychom potřebovali každý školní den ráno u nás doma. Než s Jitkou běžně dostaneme Elsu z postele, trvá to věčnost. Tady to jde hned, a bez násilí. No kdo umí, ten umí☺. Holky přišly zpět asi po 45 minutách. „Tati, já jsem uběhla na pásu kilometr, a taky jsme pomáhali Lubošovi držet činky!“, hlásí Anička. „Jo, a teď jdeme s Lubošem do bazénu!“, přidává Elsa. „Hm, a na snídani půjdeme kdy?“, mám blbý dotaz. „Neboj tati, to stihneme!“

Snídani tedy dáváme jako jedni z posledních. Následuje odchod opět za Lubošem, na přípravu ke 4. kolu. Ta se protahuje téměř na celou hodinu, dnešní soupeřky na první pohled vypadají hratelně. Celou dobu však Elišce i Aničce opakuji, že s jejich výkonností tady slabou soupeřku nepotkají.

V opět krásném počasí dopolední program pokračuje tradičně. Dnes je ještě tepleji než včera a holky na sebe berou plavky, že zkusí v moři zaplavat. Já to tak optimisticky nevidím, ale nerozmlouvám jim to.

Usedám na své místo na terase, rozbaluji PC a objednávám si tentokrát „světloje vino“. Paní se s úsměvem tváří, že chápe, donese však červené. Nevadí, dobré je, na pokusy s bílým mám ještě relativně dostatek času. Po oku kontroluji holky, jestli „do toho půjdou“, nakonec zůstává pouze u smáčení se po kolena a tradiční přehrabování se v mořském břehu.

Výhled na otevřené modré moře mě oživí nákladní loď (nevím, jestli rybářská), vyplouvající z batumského přístavu.

Čas opět velmi rychle utíká. Holky přišly od moře tak akorát. Hecuji je, jak že to tedy bylo s tím plaváním? „Hrozná zima, tati.“ Na sluníčku bylo hodně přes 20 stupňů, ale mírně

pofukující vánek asi mokré tělo rychle ochlazuje. Na zahřátí souhlasím se zmrzlinou ☺, která by měla být k mání v jednom stánku na pobřežní kolonádě. Inzerují jednu zmrzku za 1 GEL, což mě přijde OK. Trošku mám obavy ze směsi z místní vody, ale jelikož doposud žádné zaživačské problémy nemáme, tak posílám holky na „trh“. Dávám Elišce dvacku (nemám zrovna drobné) a říkám jí, ať se nenechá okoškat. Marně. Holky se vrací zmrzlinou, že prý pán říkal one Lira. V ruce nazpět má Eliška však pouze 16 GELů. Hm, zkusil to a vyhrál. Musím říci, že místní drobní prodejci to na nás průběžně a různě zkoušejí. Když jsem měnil tu stovku, taky se mě paní s drobnými pokoušela vrátit o jednu dvacku méně. Jindy zase při placení vína za 8 jsem dal číšnici 10, a už jsem neviděl ani zbytek, ani servírku. V restauraci si k útratě naprosto oficiálně doúčtovávají 7-10% a čekají ještě další tuzér. No nic, je to tady trošku místní kolorit, folklór a hra na malý arabský způsob, je tedy potřeba hrát pozorně☺

Cestou od moře se Eliška stačila na chvíli zastavit na kus řeči u jednoho pána, kafe však nebylo☺
Prostředí pobřežního bulváru je opravdu velmi příjemné a nabízí spoustu odpočinkových míst k relaxaci.

Oběd zase stíháme na poslední chvíli (vše je dáno ranním a dopoledním programem). Do Sheratonu chci jít dnes o něco dřív, abych stihl udělat úvodní fotky oběma holkám.

4. kolo G10: Rahulan Thivyaa, 0, ENG $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ Vavřínková Anna, 1406, CZE

4. kolo G114: Vavřínková Eliška, 1495, CZE $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ Ismayilova Aysu, 1453, AZE

Fotky obou holek dnes tedy stáhám a ještě přidávám rychlé foto dvou pohledů do hlavního hracího sálu.

4. kolo začalo v přesně stanovený čas a já se pomalu přesouvám na naše stanoviště. V restauraci Boulevard již máme rezervaci vlastního stolu i my (CZE). Nikoho z výpravy však tentokrát nepotkávám. Chtěl jsem stejně jako včera vyrazit na nějakou krátkou procházku, Ale momentálně nemám nikoho, u koho bych mohl odložit PC. Měním tedy plán, rozbaluji brašnu a dopíši reportáž z předchozího dne. Dnes již mají místní točené pivo, číšníkovi sice trvá, než to zvládne přinést, ale není kam spěchat, odpoledne bude opět dlouhé.

Asi po půl hodině přišla a přisedla si ke mně paní Vykouková. Zavedeme řeč na naše děti, porovnáváme plusy a mínusy šampionátů, kterých jsme se zúčastnili a s malými obavami již diskutujeme o délce cesty domů. Dohledal jsem čas našeho odletu z Trabzonu (9.15), shodujeme se tedy, že odjezd z hotelu bude asi nutný hodně brzy ráno/v noci. Především netušíme, jaké překvapení nás potká na gruzínsko-turecké hranici.

Syn paní Vykoukové Honza zkazil první partii a byl z toho dlouho špatný, nicméně pak se již rozjel a teď již trochu předbíhám – po 4. kole má 3 body, hraje výborně a je tajným černým koněm naší výpravy v kategorii U14. Velmi ho chválí i trenér Luboš a předpovídá mu GM budoucnost. Honza má ve 14 letech elo 2238 a jeho výkonnost jde trvale nahoru.

Paní Vykoukové si personál nijak nevšímá, až se musí zvednout a jít si za číšníkem objednat Laté osobně. Cukr je na stole rychle, ovšem na samotnou kávu se čeká dalších skoro 30 minut. Někdy mě přijde, že na jednu stranu dosti impulzivní Gruzínci mají na všechno čas a nic je nemůže vyvést z jejich klidného tempa. Restaurace je poměrně malá, personál čítá snad 4 lidi, ale na rychlosti obsluhy to není nijak znát.

Jako první z naší výpravy přichází dnes Kristýna Marková, bohužel čtvrtá remíza se nekoná a Týna si připisuje první nulu. Pak se u stolu objevuje Náčelník a přináší od pořadatelů upomínkový certifikát (plaketu) pro každého hráče. Grafika je velmi hezká a myslím, že to bude pro děti pěkná upomínka na ME 2014.

Před šestou hodinou se objevuje Anička. Je nějaká rozpolcená, má rudé tvářičky a hlásí remízu. „Měla jsem to vyhrané, dva piky navíc, ale pak jsem to hodně zkazila, mohla jsem prohrát, ale nakonec to byla remíza“. No☺. Každá půlka dobrá, i když dnes to opravdu měl být po průběhu první poloviny partie bíčik.

V zápětí se ve dveřích objevuje Lucka Ambrožová a z dálky vypadá opět smutně. Lucce se zatím nedaří a v prvních třech kolech nebodovala. Docela trneme, co bude, ale v zápětí vztyčený Luččin palec startuje salvu radosti a gratulací!

Rychle jsme s Aňou nasázeli její partii do kompu a zrovna přichází Luboš. Objednává si nějaké kafe (myslím) a bere si Aničku na rozbor. Vysvětluje, že opět, tentokrát za černé ve Slovanské, smíchala v zahájení dva principy a bude mít problém s vývinem střelce z c8. Nicméně po kostřbatém vývinu se Aňa protáhla střední hrou celkem dobře a po kombinačních chybách soupeřky získala dva piky. Pak ale přišel špatný tah dámou na

opačný kraj šachovnice, než na ktorom se hrálo, a ďalej série chýb, ktorá partiu otáča ve prospěch anglické soupeřky. Aňa nakonec svou dámu z kraje šachovnice vytasila a po kombinačních přestřelkách, nad kterými nevěřičně kroutili hlavou všichni přísedící ☺☺, partie končí asi zaslouženou remízou. Přišlo mě, jako by Aňa odešla po dvou hodinách fyzicky, s koncentrací, sama mluvila o únavě. Nevím. Luboš se opět Aničke velmi hezky a trpělivě věnuje, vysvětluje a ukazuje různé varianty, možnosti a plány. Anička místy trochu laškuje, ale rozbor je opravdu z mého pohledu velmi dobrý a hluboký.

Kolem sedmé hodiny se objevuje Eliška, taky remíza. Taky tedy velmi rychle, ještě během rozboru partie Aničky, nasázíme partii do počítače. Po analýze s Aničkou si Luboš bere Elsu a stejně trpělivým způsobem rozebírají její partii. Eli v zahájení v přípravě na minoritní útok zahrála nepřesné Db3, přehlédla soupeřčin obrat a ztratila pěšce na sloupci „a“. Pak již partii musela bránit, ale opět poměrně solidní poziční hrou udržela remízu.

Následoval ještě rozbor partie Lucky a na hodinkách najednou bylo 20:45.

Pamětní účastnický certifikát pro hráče ME 2014 v Batumi

Je tedy nutné zavřít stan a spěchat na večeri, jelikož holky musí ještě s Lubošem stihnout večerní fitko ☺.

Trenér „všeho“ FM Luboš Roško při analýze partie Lucie Ambrožové, jeho rady poslouchá a snad si bude i pamatovat Eliška Vavřínková

Analýza partie Elišky Vavřínkové, kromě ní přihlížejí a rozbor Luboše Roška sledují Lucka Ambrožová, Anička Vavřínková a autor těchto řádků.

**23.10.2014 - Den sedmý: Reportér je již on-line na třetím kontrolním stanovišti.
Nehezky žert Swiss manageru.**

Dnešní ráno kopíruje to včerejší, ovšem s půlhodinovým předstihem. Tentokrát Aniččin mobil zvoní již v 8.15 a ještě protivněji, než včera ten Eliščin. Rozlepují svoje víka, Elsa s Ančou již nastartované, rychle do sportovního, plavky a ručník sebou – hlavně žádné prostoje. Odcházejí za Lubošem do fitka. Já jsem nějaký zmátořený. Ale v reportáži mám dopsáno úterý, tak se hecnu, že zatímco holky budou cvičit a pak na přípravě, dopíšu včerejší středu a mám dohnáno.

Takže rychle šup ho tam, ranní hygiena, rychle šup ho tam a jdu datlovat. Proviant v lednici nějak mizí, budu muset začít dávat pozor na násobení! Stejně tak pozor na obsah skříní, paní pokojské sice denně vzorně uklízejí, ale o praní nic neříkaly...Zatím.

Nejdříve tedy cvaknu pár řádků Skypem s Jitkou a pak již dávám dohromady zpravodajství ze včerejška. Mám hotovou asi půlku, když se holky vrátí z ranní rozcvičky a hned jdeme na snídani. Tam jsme opět mezi posledními, ale výběr jídla je stále dostatečný.

Snídaně v hotelové restauraci „Tbilisi“. U stolu zleva Nataša Richterová, Anička a Eliška Vavřínkovy, Lucka Ambrožová a Martina Fusková.

Posledně jmenovaná je ostatními vyzývaná, ať předvede svou paměťovou schopnost odcítovat až 120 desetinných míst Ludolfova čísla. Marťa se číslo údajně naučila v nabídce učitele matematiky dostat za to jedničku významu čtvrtletní práce. Tentokrát nám bohužel nevyhověla, ale věřím, že se do konce pobytu dozvím, která číslice je na 89. místě za desetinnou čárkou☺.

Po snídani holky chvíli paří na mobilech, Anička něco přečte z knížky. Ještě jsme nesáhli na školní úkoly, pan učitel je poslal, ale zatím to spinká v tátově emailové schránce a nevím, kdy to nějak probudíme. Priority dne jsou zatím jiné☺.

Během přípravy na dnešní partie dopisují reportáž ze včerejška. Eliška ještě zůstala u přípravy Lucky Ambrožové.

Po návratu od Luboše hlásí, že jdeme všichni ven, samozřejmě i s Lubošem☺. Je již 13 hodin, nejsme po obědě, na 14.00 vyhlásil Náčelník společné focení výpravy, v 15.00 se hraje. No nevím, jak to všechno dáme.

Podnikáme tedy svižnou procházku až do batumského přístavu. Kolem nás opět zběsile projíždějí troubící auta, na přechodech žádná přednost, v křižovatce vyhrává větší a hlučnější.

Eliška, Luboš, Anička, Lucka, v zadu Martina cestou do přístavu.

Přístav Batumi je přístavem především nákladním, větší osobní loď nebo parník jsem zatím neviděl.

Na břehu Černého moře je stále dost prostoru na legrácky, i když času nemáme nazbyt. Hlavním cílem je udržet dobrou náladu a pohodu. U některých se již pomalu začíná projevovat únava.

V prostorách přístavu jsme objevili kabinkovou lanovku, která turistu vyveze na kopec nad město a za pět za 5 GELů, děti za 2. V sobotu o tom budeme vážně uvažovat.

Čas kvapí a my se musíme velmi svižně ubírat zpět, pokud máme být ve 14.00 na ohlášeném focení. Ještě musíme zvládnout bleskové převlečení do dresů a pak chceme rychlý oběd. Na hotelu jsme těsně před druhou, dole ještě nikdo, ve foyeru potkáváme paní Gnojkovou, která nám focení připomíná© Jo, jo, jdeme se jen hodit do dresů a za chvíli jsme zpět. Zdaleka nejsme poslední a čeká se samozřejmě, jako v životě vždy, na ženský!

Je 14.10, jsme téměř komplet, chybí jen Nataša. Čekání i následné pátrání je neúspěšné, Dej se po Nataši shání osobně, avšak marně a ve 14.15 dává pokyn k přesunu před hotel. Řadíme děti (a trenéry) do těch nejlepších postavení na vstupním schodišti, které však průběžně, zcela neohroženě, narušují nějací místní bossovové. Nakonec se daří zaznamenat naši reprezentaci v následující sestavě:

Horní řada z leva: Natálie Kaňáková, trenéři: Stanislav Jasný, David Kaňovský a Luboš Roško, dále Matyáš Marek, Vít Kratochvíl a Jan Vykouk.

Střední řada z leva: Lucie Ambrožová, Martina Fusková, Kristýna Marková, Eliška Vavřínková, Ara Martiosyan, Van Nguyen Thai Dai, Zuzana Gřesová.

Dolní řada z leva: Nela Pýchová, Richard Stalmach, Petr Gnojek, Lucie Fizerová, Anna Vavřínková a Vin Nguyen Thai Dai.

Hodinky ukazují 14.25 a my spěcháme do prvního patra na oběd. Otevírám již zavřené dveře restaurace, v tom se objevuje Nataša a pronáší všetečný dotaz: „Kdy bude to focení?“... ☺

Dnes tedy holky nestíhají ani minutu odpočinku před partií, což se následně ukazuje jako chyba, a to především v případě Aničky. Do Sheratonu přicházíme tak akorát, stihnu vyfotit před „úvodním hvizdem“ obě holky. Ještě během cesty se s nimi domlouvám na dílčí organizační změně. Na základě rady Ondry Matějovského se od 15:00 do 17:00 budu nacházet v nedaleké kavárně „Cafe Gardens“, kde jsou ceny údajně ještě příznivější než na našem stanovišti a hlavně tam šlape wifi. Holky nijak neprotestují a jsme tedy domluveni. Oběma popřeji hodně štěstí a hlavním hotelovým schodištěm mizím do kavárny.

5. kolo G10: Rastorgujeva Alina, 0, LAT $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ Vavřínková Anna, 1406, CZE

5. kolo G14: Napishvili Mariam, 1298, GEO 0-1 Vavřínková Eliška, 1495, CZE

Do „Cafe Gardens“ přicházím okolo 15:15 a Ondru již vidím samotného u malého stolku, PC rozbaleno, kafe na stole. V příjemném prostředí se společně přesuneme k velkému stolu, nádobíčko vybaluji i já. Z lístku si objednávám rádoby Pilsner za 4 (!?), po asi 10 minutách vrchní přinese lahvový PILSENER----. Ale nijak jsem neprohloupil, obecně jsem chutí a kvalitou zde prodáváného piva celkem příjemně překvapen. Když si vzpomenu na předloňské mariborské Laško, tak se třesu ještě teď.

S Ondrou lehce probíráme šachové drby z Vlašimi, Dolního Benešova, v puse máme samozřejmě Tacka Kriebla a jeho poslední skvělý úspěch v Indii, náš dolnobenešovský turnaj MKO a tak různě. Dělán úklid v dopoledne nafocených snímcích, opět pár skypových řádků s Jitkou, včerejší partie holek poslat trenéru Milanovi a najednou je téměř 17:00. Musím tedy dostát slibu a přesunout se do naší restaurace před Sheratonem.

Blížím se na stanoviště a na chodníku před hotelem vidím téměř zdrcenou Aničku. „To asi muselo být něco hodně krutého“, Anička je úplně vynervovaná, intenzivně pláče, a tak na ni jdu hodně opatrně. „Tati, vzlyká Aňa, měla jsem figuru víc, zůstal mi jeden pěšec, jí taky a já jsem to neuměla vyhrát, tak jsem jenom remizovala.“ Uf, no když to není nic horšího... Aničku ta situace vzala mnohem intenzivněji, než jakákoliv běžná prohra. Dostala se pro ní do bezradné situace, kdy věděla, že partii má vyhranou, ale nebyla schopna prosadit posledního pěšce, který jí zůstal. Soupeřka měla taky posledního, ale volňáka. Anička bohužel nenašla klid ani správný závěrečný plán, a proto ty nářky. Svě velmi pravděpodobně sehrála i únava. Podářilo se mi jí velmi rychle uklidnit, pochválit i za půlku, která se taky počítá a šli jsme již v klidu do restaurace. Za chvíli s jedničkou přiběhla Týna Marková, my jsme s Andulkou partii rychle zaznamenali do PC a už je tady Luboš a na pořad tedy přichází rozbor. V něm trenér opět Aničce ukazuje nepřesnosti a později chyby, které vedly k tomu, že partii nedotáhla do vítězného konce. Remízu opakovaním tahů hlásí Matyáš Marek, další jedničku přináší Lucka Ambrožová a náladu nám ještě vylepšuje zprávou, že „Eliška asi stojí dobře.“ Anička odbíhá s Týnou nejprve nakrátko na čumendu k moři a pak spolu s paní Markovou společně odcházejí na hotel. A před půl osmou přichází spokojená Elsa, že je zapsána první výhra. No sláva! Partii opět rychle do PC a začíná analýza s Lubošem, za asistence Lucky. Po asi deseti tazích skandinávské, kterou černými Eliška hraje, se stáčí řeč na v poslední době stále častější téma: I Luboš Elišce doporučuje, aby při svých kombinačních schopnostech rozšířila repertoár zahájení o nějakou otevřenou hru. V přibližně půlhodinovém, ale velmi zajímavém téměř monologu Luboš oběma holkám vysvětluje, co je v jejich věku pro šachový růst nejlepší a nejperspektivnější. Výklad často opírá o vlastní zkušenosti jak ze své hráčské kariéry, tak z čerstvé trenérské dráhy. Po analýze celé partie Luboš opět Elsu chválí za technické vedení boje a zaslouženou výhru. Stejnou pochvalu za dnešní výkon dostává i Lucka.

Jenže obě holky mají stejně bodů ve stejné kategorii a v celém průběhu turnaje se pohybují neustále nebezpečně těsně vedle sebe, navíc pořád s opačnými barvami. Laskavý čtenář již asi tuší, kam se stáčí scénář šestého kola. Ano, bohužel, škaredý snad žert Swiss Manageru neúprosně svádí Elišku s Luckou v šestém kole proti sobě. Poslední vzájemná partie, odehrána v dorostenecké extralize jen před necelými 14 dny, skončila smírem. Pro tu další si holky musely doletět 1500 km, až do Gruzie...

Ani k Aničce los 6. kola nebyl nijak moc příznivý, zítra bude čekat další nevyzpytatelná Ruska.

Tak více zase zítra. A protože tady je teď půl druhé v noci a já mám splněno a napsáno, můžu ráno, až holky zase budou s Lubošem mrskat tělem, klidně funět v brlohu. Tak šup ho tam☺.

24.10.2014 - Den osmý: V moři odplaváno! Gruzínský vrchní nechce vydělat.

Jak jsem v noci avizoval, jelikož mám v psaní dohnáno, poležel jsem dnes trochu déle. Ani výskoky holek z postele nebyly ráno tak rychlé a přesvědčivé, jako včera a především, nicméně o půl deváté odešly na domluvený ranní program s Lubošem.

Díky nepříznivému losu je Eliška od dnešní přípravy osvobozena, ale šla se podívat společně s Aničkou na její přípravu s ruskou soupeřkou.

Já mám nyní tím pádem trošku času a můžeme se podívat na průběžné výsledky našich reprezentantů po 5. kole.

Přehled hráče pro CZE

St.č.	Jméno	Rtg	FED	1	2	3	4	5	Body	Poř.	Skupina
33	Marek Matyas	2200	CZE	0	1	1	0	½	2.5	32	U18 Open
41	Kratochvíl Vit	2118	CZE	1	1	1	0	½	3.5	9	U16 Open
8	CM Nguyen Thai Dai Van	2256	CZE	1	0	1	½	1	3.5	19	U14 Open
12	Vykouk Jan	2238	CZE	0	1	1	1	0	3.0	31	U14 Open
72	Martirosyan Ara	1777	CZE	0	0	½	1	0	1.5	103	U12 Open
64	Gnojek Petr	1557	CZE	0	1	1	0	0	2.0	74	U10 Open
84	Nguyen Thai Dai Vinh	1319	CZE	0	0	1	0	1	2.0	86	U10 Open
8	Stalmach Richard	1516	CZE	1	1	0	0	1	3.0	25	U08 Open
12	Richterova Natasa	2122	CZE	1	½	0	½	1	3.0	21	U18 Girls
17	Fuskova Martina	2082	CZE	1	½	0	½	1	3.0	19	U18 Girls
23	Kanakova Natalie	1945	CZE	1	0	½	0	1	2.5	33	U16 Girls
25	WCM Pychova Nela	1932	CZE	1	1	0	½	1	3.5	14	U16 Girls
43	Ambrozova Lucie	1725	CZE	0	0	0	1	1	2.0	60	U14 Girls
63	Vavrinkova Eliska	1495	CZE	0	0	½	½	1	2.0	57	U14 Girls
10	Gresova Zuzana	1814	CZE	1	½	1	1	1	4.5	2	U12 Girls
52	Markova Kristyna	1450	CZE	½	½	½	0	1	2.5	35	U12 Girls
33	Vavrinkova Anna	1406	CZE	0	1	0	½	½	2.0	56	U10 Girls
25	Fizerova Lucie	0	CZE	0	1	1	1	1	4.0	10	U08 Girls

Nejlépe si zatím vede v kategorii G12 Zuzka Gřesová, která svou trpělivou hrou získala z pěti partií vynikajících 4,5 bodu a je na průběžném druhém místě. Skvělé postavení bude dnes hájit na druhé šachovnici proti soupeře z Ázerbájdžánu a její partii je možné sledovat na on-line. Jen o půl bodíků méně má na svém kontě v nejmladší dívčí kategorii další zástupkyně BŠŠ Frýdek-Místek Lucka Fizerová, která po prohře v prvním kole nasadila k velké jízdě a včera dokonce porazila první nasazenou hráčku z Bulharska s ratingem 1626! Lucka je průběžně čtvrtá a dnes se utká na třetím stole s třetí nasazenou Slovenkou Viktorií Nadzamovou.

3,5 bodu po pátém kole mají připsáno Vítek Kratochvíl (U16), Van Nguyen Thai Dai (U14) a loňská medailistka Nela Pýchová (G16). Po impozantním nástupu sice Víťa prohrál ve čtvrtém kole, ale včera remizoval s polským FM Gajekem (2346) a dnes ho na šesté šachovnici čeká Armén FM Manuel Petrosyan (2406). Van je ve své kategorii U14 nasazen

jako číslo 8 a tak do něho vkládáme naděje na konečný úspěch. Těžkou soupeřku bude mít dnes rovněž Nela, utká s domácí WFM Khomeriki Nino (2168).

Škoda je včerejší prohry Honzy Vykouka, podrobná analýza ukázala, že po zahájení měl náš hráč připraveny své bílé figury k asi rozhodujícímu útoku, bohužel však promeškal správný okamžik ke zteči soupeřova dámského křídla po velké rošádě černého a partii nakonec prohrál. Honza má 3/5, ale všichni tady věříme, že bude přepisovat další body a podaří se mu dosáhnout na dobré umístění.

Ostatní naši hráči se asi pohybují plus minus okolo hranice svých možností, po slabším začátku se rozehrála Lucka Ambrožová, škoda jen, že dnes musí změřit síly s Eliškou. Jen Arovi se zatím příliš nedaří, ale pořád zbývá do konce dostatek možností na příznivou korekci osobní bilance.

Dosavadní dva body z pěti partií Elišky a Aničky jsou asi objektivním ukazatelem jejich možností, u Aničky to mohlo a včera mělo být o půl bodíku lepší. V dnešní partii s ruskou soupeřkou favoritkou zřejmě nebude.

Vůbec všechna děvčata naší výpravy nám včera udělala velkou radost, získala neuvěřitelných 9,5 b / 10 p a nebýt Aniččiny bezradnosti v závěru partie, zaznamenali bychom u holek absolutní výsledek!

Právě přišly holky z Aniččiny přípravy a hlásí, že jdeme skupinově k moři (asi naposled – od zítřka se má zhoršit počasí), takže pokračování za chvíli z mého místa na terase při pláži ☺.

Holky mě přesvědčily, abych si vzal taky plavky. Počasí je opět skvělé, odhaduji 24-25 st. Cels. Souhlasím tedy, na pláži odhazuji své svršky a jdu zkusit vodu. Na první pocit voda není nějak moc studená, na ten druhý, poté, co jsem se ponořil celý, mě obalí pěkná kosa ☺. Ale stačí uplavat několik temp a najednou je skvělá pohoda. Pro letošek mám splněno – v moři mám odplaváno! Lucka Ambrožová nemá plavky, tak se s ní Eliška vrací na hotel. Holky asi byly ještě v kosmetickém salónu či kde, trvá věčnost, než se vrátí. Pak se Elsa 10 minut převlíká, na pláži jsou totiž „mraky“ lidí a Elsa musí pečlivě skrýt své.... ☺. Dalších deset minut přemýšlí, jestli do vody nakonec půjde, pak zase řeší s Aničkou medúzy, které se opravdu sem tam ve vodě objeví.

Anička přemýšlí, kolik medúz musí obelstít, než se ke mně dostane

Medúzy jsou přelstěny, Aňa se už rachtá s tátou v otevřeném moři

Zleva Lucka, Luboš, Anička a Eliška – 24.10.2014 v Černém moři

Po splnění svého plaveckého úkolu chci jít ještě na chvilku na oblíbené místo na terasu, napsat pár řádků a počkat před obědem na ostatní. Usedám ke „svému“ stolu, vybaluji PC a jelikož je zde cca do 10 hostů a nejméně tři číšníci / číšnice, očekávám rychlý dotaz, co to dneska bude. 5 minut-nic, 10 minut-nic, 15 minut pořád nic. Nechápu. A už se blíží známá tvář (ta, které jsem měl minule platit 8, dal jsem 10 a už jsem jí neviděl...) – uklízí špinavé nádoby u vedlejšího stolu.... a nic. Co jsem Vám udělal?! Opravdu nechápu. Dvacet minut sedím sám u stolu. Dal jsem poprvé málo? Poté ale další den byla jiná sestava a vše OK. Včera večer v restauraci Boulevard něco podobného: První objednávka v pořádku, druhá byla zadána, ale nerealizována, platit se podařilo po 20 minutách od první výzvy po čtvrté urgenci. Na účtence k útratě oficiálně připočteno 10% ...za služby, za co? U nás by už byli pod palbou nespokojených hostů, tady tak nějak pořád proplovávají, tváří se příjemně, ale strašně dlouho jim trvá, než host dostane službu, kterou si objednal. Nevím, jestli nějakým systémem nemají motivaci, nebo to mají v nátuře, ale mě přijde, že si prostě nechťejí vydělat. Třeba opravdu nemohou, do podrobností samozřejmě nevidím. Tak se tedy po 20 minutách balím, tentokrát na sucho, no ušetřil jsem. Spěcháme na oběd a následuje rychlý odchod do Sheratonu, za chvíli se hraje. Fotky stíhám obě, ale tak, tak:

6. kolo G14: Vavřínková Eliška, 1495, CZE

0 - 1

Ambrožová Lucie, 1725, CZE

Holky ještě před hodinou spolu hodnotily medúzy v moři (a kdo ví, co ještě jiného©), nyní však musí zkrřížit meče...

6. kolo G10: Vavřínková Anna, 1406, CZE

½ - ½

Kostina Veronika, 0, RUS

Oběma holkám opět přeji hodně štěstí a odcházím na včera nově osvědčené místo, do kavárny Cafe Gardens. Dohoda je stejná jako včera, 2 hodiny v kavárně s Ondrou Matějovským, pak se vrátím a budu čekat v Boulevard.

U našeho stolu tentokrát někdo sedí (že by nám po včerejšku zrušili rezervaci?), ale vedle je místo u stejně velkého stolu, tak jen měním zasedací pořádek, zdravím se se členy slovenské výpravy a začínám čekat. Ještě cestou z kavárny potkávám paní Gnojkovou s Pétou, dneska bohužel nula, no malí už opravdu potřebují ten kýžený volný den.

Okolo 17.30 přichází opět jako první Týna Marková, bohužel dnes taky 0. Rodinnou bilanci vyrovnává za chvíli Matyáš, výhra a 3,5/6.

Přichází Anička – a další půlka. Musíme se na to podívat. Aňa hlásí, že zase neuměla vyhrát pozici s materiální převahou. V partii Anička získala pika ve střední hře, pak prosadila prvního volného pěšce, za kterého získala výhodu věže za dva piky. Koncovka vyústila do situace V+S (Anička) proti S + 2p (soupeřka). Aňa bohužel zase neví, jaký plán zvolit a ve strachu z postupu dvou spojených soupeřčiných pěšců souhlasí s remízou. To se však vůbec nelíbí Lubošovi a docela přísně (ale asi správně) Aničce vyčítá, že již podruhé za sebou nezkusila bojovat a nepokoušela se vyhrát, byť zrovna hned nevěděla, jaký správný plán zvolit. Je pravda, že prohrát prakticky nemohla, ale její odpověď je přesně opačná: „Bála jsem se, že to ještě prohraju“. V tu chvíli se trochu bojím, že se Aňa kousne a Lubošovy výtky si vezme špatně a skončí to nějakým pláčem (protože včera rozhodně vyhrát chtěla, jen bohužel nevěděla jak). S vysvětlením se ve vhodnou chvíli pomocně přidává i Martina Fusková a Anička je celkem v pohodě.

V českém souboji G14 je úspěšnější Lucka a Elišku poráží. Přesněji, Eliška se velkou měrou poráží sama, když v koncovce D+2V + 5p zahraje svou dámou tah na kraj šachovnice (něco podobného, jako včera Aňa), nechá proniknout soupeřčina pěšce na e3 před již oslabeného

krále a rozhodující téměř matové hrozby už nemůže krýt. Analýza ukáže, že přesnější tah dámou právě na e3 by s největší pravděpodobností vedl do remízové věžové koncovky.

V D18 vyhrály Nataša a Martina – Marťa porazila WIM Mammadzada Gunay 2316!
(hrozí jim to samé, co Eli s Luckou), bohužel prohráli Honza Vykouk i Vít Kratochvíl. Opět vyhrála Zuzka Gřesová – 5,5/6! Lucka Fizerová prohrála.

Atmosféru v restauraci právě začali doladovat klavírista s kytaristou a já zavírám PC. Zítra nás, tedy hlavně děti, čeká zasloužený volný den, v plánu je výlet do města a odpoledne delfinárium. Eli odešla nahlásit vrchnímu, že chceme platit, ale kdy na to dojde.....se dozvíte třeba zítra.

25.10.2014 - Den devátý: Výlet v bláznivých uličkách, nežádoucí osoba na terase a finále v delfináriu.

Abych dokončil včerejší slib ze závěru textu – Eli to vrchnímu asi vysvětlila lépe než já posledně a placení se tentokrát odehrálo poměrně rychle.

Jelikož jsem večer nemusel nic dopisovat a u „Pelíšků“ jsme usnuli všichni rychle, ráno si pohrávám s myšlenkou, že bych celou „Luboš company“ přepadl v bazénu. Ale než se stihnu racionálně rozhodnout, je půl desáté, tak jdu raději do koupelny a pak do ledničky.

Na volný den jsme naplánovali výlet do „města“. Lanovku, prohlédnout si mimoturistickou část Batumi, koupit nějaké dárky a odpoledne delfinárium. A někdy mezitím by především Anča měla alespoň něco udělat do školy.

Bylo avizováno zhoršení počasí, ale ráno to zatím vypadá docela dobře. Obloha již sice není vymalovaná, ale pořád je teplo, nefouká a sluníčko ještě nějak nakukuje.

Na snídani se pro nás zcela nečekaně objevuje tatínek Lucky Ambrožové. Mysleli jsme si, že je tady Lucka sama. No vlastně doposud tady sama byla a asi zase bude. Pan Ambrož vypráví, že letěli s rodinou do Istanbulu (snad nějak stejně jako my-nevím, to jsem úplně nezachytil), ale pak autobusovými výlety postupně pokračovali poznáváním severního Turecka, dále do Gruzie a nyní se tedy objevili u nás. Dlouho se však nezdrží, podobným způsobem se budou vracet zpět do Istanbulu a tam bychom se již měli společně potkat na palubě letadla do Vídně!

A právě pan Ambrož nám mimo jiné vypráví, že z místní lanovky jsou údajně mnohem zajímavější výhledy na Batumi za tmy, tedy večer nebo v noci.

Po snídani balíme foťák, dole v hotelu ještě vyměním Eura za nové GELy a vyrážíme směr přístav, kde se nachází spodní stanice lanovky. Na hlavní silnici je opět neuvěřitelný kravál, míjí nás obyčejná i svatební auta, všichni jezdí jako ztřeštění, všichni troubí a všichni jsou k chodcům absolutně bezohlední.

Lanovka není nijak dlouhá, má pouze dvě kabinky, které jezdí kyvadlově. V čekací hale je již poměrně hodně lidí. Koupil jsem tedy lístky – není to nijak drahé, 5 za mě, 5 za Elišku a 2 za Aničku (tam i zpět) a stojíme frontu. Ta se posunuje jen velmi pomalu a já jsem si v tu chvíli vzpomněl na pana Ambrože a jeho radu na večerní výjezd. Lanovka skutečně jezdí až do 24:00. Jdu se tedy zeptat (po pár dnech zjišťuji, že se tady rusky fakt domluvíme, už se mě to vybavilo – celé mé dětství ☺ - jak říká jeden klasik), jestli lístek platí celý den. Paní v pokladně mě ujišťuje, že klidně i zítra, můžeme to projet, kdy budeme chtít. Domlouvám s holkami změnu programu – půjdeme teď do města, pak podél pláže zpět do hotelu, po obědě na delfíny a po večeři na noční lanovku. Souhlas.

Spodní stanice lanovky, vedoucí nad Batumi

Domnívám se, že si nějak matně pamatuji cestu dál do města z našeho nočního příjezdu. Na kruháci tedy volím směr dál podél břehu moře, ale to je chyba. Za malinkou chvíli se ocitáme mezi polorozpadlými paneláky a malými téměř chatrčemi, holky jsou z toho dost rozhozeny. K tomu ještě ti naprosto bezohlední řidiči – asi jdeme blbě. Vracíme se tedy zpět na kruhový objezd a volíme jinou ulici, o 90 st. jiným směrem. Ta skutečně vede mezi civilizací, míváme konečně běžné krámky se suvenýry, nějaké větší kino, nakoukneme i do prvního supermarketu – ten má odhadem tak 25 m² a jsou v něm jen potraviny (a nějaké pití☺). Směnárna co 10 metrů, prodejna mobilů co 15 metrů, občas drogerie. Přejdeme jakési náměstí s kostelem. Všude pořád hrozný kravál, ale nějak nám to už nevadí. Na chodnících posedává docela dost žebráků, často s dětmi v klíně. A kousek vedle zase casino. Fakt mazec.

Z náměstí se stočíme směrem zpět k moři, procházíme úzké uličky, které mě připomínají střídavě Chorvatsko, Itálii a Tunis – vše dohromady. Na rohu ulice najednou obchod s opravdu luxusním oblečením – půlku výlohy vyplňuje nápis „Made in USA“. A kousek vedle na chodníku zase sedí žebrák.

Narazíme na nějaký docela zajímavě vypadající hotelový komplex, ve stylu uzavřeného nádvoří s věží, v jehož rámci objevujeme i malý market a butik se suvenýry. Jo, tady to vypadá docela civilizovaně. Po dílčích peripetiích koupíme první suvenýry. Podrobněji se tady nemohu rozepsát, ale nákupy s Aničkou, resp. věcí, které si má Anička sama vybrat, jsou někdy opravdu náročné☺

Zajímavý uzavřený hotelový komplex, s kavárnou, butikem a malým marketem. Jeho součástí je věž s hodinami – viz.následující foto z ulice.

Pokračujeme zpět na bulvár k moři, kde si holky na stánku vyhlédly další malý suvenýr a společně domlouvají obchod s paní majitelkou.

Ujednáno: Za adin padárok 3 GELy, za dva pak 5 dohromady. To jde☺

Následně jsem ještě ukecán na vařenou kukuřici a krátkou zastávku před Ruským kolem:

Dále přezout boty na další cestu po bulváru:

Počasí se začíná pomalu zhoršovat. Pokračujeme zpět po pobřeží, s tím, že se stavíme mrknout do otevřeného obchodu s hadry, kufrů a podobným letním a cestovním zbožím, který se nachází hned vedle už nám známé restaurace Pier Batumi. Rychlá prohlídka krámu nepřináší nic zásadního, a protože jsme již dost utahaní, dohoda zní: Táta zkusí dát personálu hospody po včerejšku druhou šanci a holky si na chvíli zablnou na hřišti

s průlezkami a lany. Mám v plánu jen jedno rychlé pivo, uhasit žízeň a nechat trochu odpočinou již unavená záda. Začíná být již docela chladno, od moře fouká a začínají se kupit první mraky. Deštivá předpověď na dnešní den se asi brzy naplní.

Sednu a ...čekám. Přijde Eliška, za chvíli i Aňa, že je na hřišti nějak plno a jestli už tady někdo byl. Nebyl☹. Dneska jsem je schválně spočítal. Na place o rozloze max. 8x20 metrů se plazilo 5 pinglů, fakt 5. Musím přiznat, že dnes v době naší návštěvy, bylo o něco plněji než včera, možná polovina stolů byla obsazena. Ale i tak. Po asi 5 minutách mě jeden znuděný pikolík bez jediného slušného slova položil na stůl jídelní a nápojový lístek. A to bylo VŠE! Dalších 15 minut kolem nás bez povšimnutí proplouvali ve svém klidu. Už to ve mně hodně bublalo a říkám holkám, že tady ztropím scénu. Pak jsem si to rozmyslel, přeci jen jsem v cizí zemi. A asi zde konkrétně, pro mě z důvodu zcela neznámého, i nežádoucí osoba. Takže s nimi jsem SKONČIL. Naše poslední GELY strčíme někomu, kdo o to alespoň trochu bude stát.

Odešli jsme na oběd a Eliška na mě vidí, že jsem..., no, jak se to slušně napíše, když je člověk nas...ý? „Tati, tak to aspoň nepřenášej dál“, vyzývá mě jedna z doprovodu. No, má pravdu, ženská☹.

Po obědě jsme chtěli hned vyrazit k delfináriu, s tím, že se ještě někde stavíme v parku. Ale začíná pršet a s počasím to už vypadá opravdu blbě. Tak opět měníme plány a já vyzývám především Aničku, aby konečně sáhla na ty úkoly. „NE“. A truc, šprajc, naschvály. Říkám jí, že jsme panu učiteli slíbili, že tady něco uděláme. „No a co“. „Už s Tebou nikdy nikam nepojedu“. „No a co?“ „ A stejně pojedeš. Já to vím. A Eliška taky nic nedělá do školy.“ Potvora malá☺. U Elišky s Jitkou víme, že manko ve škole je schopna dohnat rychleji, tak ji nijak moc nenutím. Ale Elsa výjimečně pochopila situaci a vytahuje svou matiku. Načež Anča hlásí: „U stolu sedím já!“ OK. Eliška počítá odmocniny na zemi s pomocí kalkulačky (kam ta mládež dneska spěje?), Anča otevírá ČJ a konečně děláme DU, které pan učitel osobně zaslal.

Před čtvrtou balíme opět foťák, peníze, pasy a jde se k delfináriu. Mrholící mžení přechází v regulérní dešť. Nevím, jak ten cirkus vypadá, tak holky připravuji na to, že možná zůstane jen u procházky a že vystoupení může být zrušeno. Naštěstí jim to nijak nevádí a krátce před 16.15 stojíme u pokladny. Nejsme první, lístky se prodávají, takže to snad bude. Během 5 minut se strhne regulérní liják, my se však můžeme schovat pod betonovou tribunou. No jak tohle dopadne opravdu netuším.

Po asi 15 minutách skutečného lijáku přestává pršet a my začínáme věřit, že představení proběhne.

Železobetonový půlkruhový skelet stavby delfinária v Batumi je doplněn převážně skleněným obvodovým pláštěm. Na první dojem stavba působí jako typický sportovní stadion.

Eliška spolu s ostatními zájemci čeká, až nás pořadatelé pustí dovnitř areálu.

V 16.45 místní zřízenec otevírá vstupní branku a úzkou uličkou (tak asi na půl normálního chlapa), kolem kontrolního okénka, pomalu pronikáme dovnitř amfiteátru. Po několika schodech vystoupáme pod tribunu a hned vidíme bazén s několika delfíny v lehké rozplavbě. Téměř všechny děti se okamžitě chtějí fotit, někteří delfíni již zvědavě vystrkují hlavy. Zaměstnanci děti odhánějí na sedadla a krátce po páté hodině začíná vystoupení.

Pro někoho to možná může být všední, ale jelikož ani já, ani holky, jsme nikdy takovéto představení neviděli, je to pro nás (a na ostatních jasně vidím, že nejen pro nás) naprosto parádní show. Holky jsou nadšené, já téměř celou dobu mám puštěno video na mobilu. Sice jsme chtěli pár snímků udělat foťákem, ale ten je příliš pomalý na rychlost těch nádherných mořských tvorů. Dál se již o půlhodinové parádě nebudu zbytečně rozepisovat, připojuji několik málo fotek a pro zájemce odkaz, ze kterého si můžete stáhnout naše nahraná videa i několik fotek, Vyhrává prvních třicet, pokud by byl další zájem, napište a já uložím nový odkaz. Velikost cca 500 MB.

A nyní již slíbený odkaz na Úschovnu:

<http://www.uschovna.cz/zasilka/BBEY2E7AK67LL7D6-K8C/>

Po skončení představení opět začíná hustě pršet. Holky mají alespoň bundy nebo mikiny s kapucemi, já jsem odsouzen k promočení a možná i pomo...í☺.

Vzhledem k počasí odkládáme lanovku na další den (dny). Při večeři si Aňa s Elou domlouvají již tradiční večerní plán s Lubošem, který má být dnes údajně doprovázen ve fitku samotným Náčelníkem.

No a o tom, že program byl dnes opravdu náročný, i když nešachový, svědčí závěrečná fotografie☺.

Tak zase zítra....

26.10.2014 - Den desátý: Úprava režimu před poslední třetinou nepomohla. ME mládeže 2016 bude v Praze!

Včerejší volný den předpokládal především odpočinek, ale nakonec zůstalo pouze u přestávky šachové – viz. včerejší reportáž. Volný den nečekaně spoustu playerů doslova zmohl.

Po časově absolutně vytížených čtvrtku a pátku, kdy šly holky prakticky z oběda přímo k partiím, jsem se rozhodl trošku ubrat tempo a upravit dopolední režim tak, aby před partií měly alespoň hodinu na odpočinek, nejlépe spánek.

Ráno do fitka již vyklusala jen Eliška, Anička chce ještě odpočívat. Ožila, až jsem jí řekl, že bychom mohli Elišku a další přepadnout dole a jít společně do bazénu. To byla vzbuzená hned. Než jsme se však nachystali, už byla Eli zpátky, že Lucka taky nepřišla (únava), Luboš přišel pozdě a do bazénu nejde (únava)... No my ale s Aničkou jdeme! Tak to se Eliška ochotně přidala, s tím, že my souhlasíme s drobnou změnou a jdeme se nejdříve nasnídat. V zásadě to vlastně vyhovuje mému dnešnímu plánu, v 9 snídaně, pak něco (bazén), v 11 příprava, dále krátká procházka do města, ve 13 oběd, ve 13.30 do postele a 14.35 do Sheratonu k sedmému kolu.

Před bazénem chci zkontrolovat tu mučírnu, do které se i naše Eli chodí dobrovolně smažit. Je mě předveden běh na páse a Lubošovy činky (tentokrát v klidu).

Vzápětí se přesouváme do balnea, jsme tam téměř sami, jen vířivka se zatím k mému zklamání teprve desifinkuje. Po 45 minutách v bazénu a sauně místní technik dokončí napouštění vířivky, vyzkouší teplotu a ukazuje mě, že už mohu. On palec nahoru, já palec nahoru a už se s Aničkou hřejeme ☺.

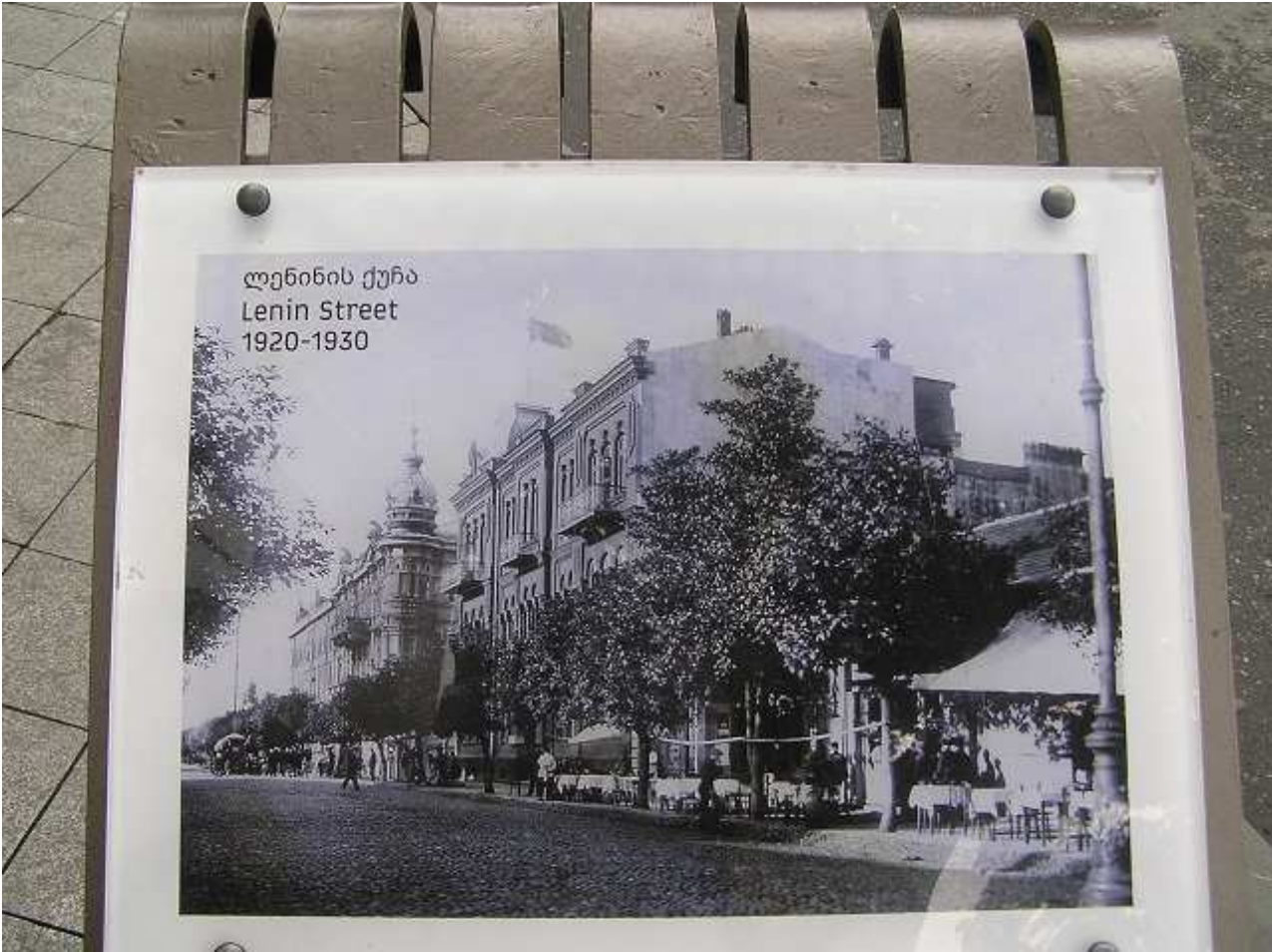
Hotelový bazén a čerstvě vyhřátá vířivka.

Po ranní relaxaci v 11.00 následuje pravidelná příprava. Elišku dnes čeká soupeřka z Ruska, Aničku další domácí hráčka. Chci věřit, že po dni volna kompletně bez šachu, dnes holky připsí nějaký bodík. Obě se vracejí před dvanáctou hodinou a vyrážíme na domluvenou krátkou procházku. Venku je po včerejších dešti pod mrakem, ale již neprší a je tak nějak akorát. Vycházíme „novým směrem“ za hotel, od moře do centra. Až nyní najednou máme pocit, že jsme našli tu část Batumi, kterou jsme celý týden hledali...

5 minut za hotelem přicházíme na náměstí s další fontánou, jejíž půdorysný hlavolam Anička samozřejmě chtěla ihned rozluštit:

Procházka pokračuje první ulicí, do které nás z náměstí nos zavede a jsme najednou mile překvapeni. Míjíme konečně pro našince „normální“ obchůdky, krámký, cukrárnu – tady samozřejmě musíme zastavit – na dvakrát točenou. Velmi ochotná a příjemná paní trpělivě holkám nabízí tu zmrzku, která se jim zdá nejlepší. Ptá se nás, jestli jsme z Polska, a když odpovídám, že „Čechi“, mává rukou nad mým chybějícím drobným jejich desetníkem a přeje nám hodně štěstí☺. No hned jiný pocit než poslední dva dny v Pier Batumi! Projdeme kolem dalších krámků, malého kostelíku a dokonce pobočky v Česku velmi dobře známé realitní kanceláře Remax. Rovněž zjišťuji a dokumentuji, že se nacházíme na bývalé Lenin Street!

Malý kostelík na poměrně frekventované ulici. Právě v něm probíhá mše.

Dle encyklopedického zdroje se 95% Gruzínců hlásí k nějakému náboženství, z toho drtivá většina (84%) ke gruzínské pravoslavné víře.

V mnoha obchůdkách se suvenýry je nabízena spousta upomínkových předmětů s náboženskou tematikou. Základním stavebním kamenem většiny historických staveb, které mají nějakou architektonickou a kulturní hodnotu, je zde skutečně kámen

Nakonec objevujeme i market, ve kterém mají veškeré potřebné základní potraviny i něco málo navíc. Kupujeme tedy nějaké vody, džusy, Heinekeny a vracíme se do hotelu na oběd. Zatím držíme časový plán, lehce po 13-té jsme u jídla, ve 13.30 holky v posteli, 13.45 už spí. To si libuji, jak se mi ta korekce časového rozvrhu povedla.

Možná i proto nechávám ratolesti spát o 5 minut déle, než jsem plánoval. Ale to jsem asi neměl dělat. Než se holky vybatolí, je dalších 5 minut pryč. Nemám namíchano slíbené pití, tzn. další prostoje. V kvapíku vyklusáme před hotel směr Sheraton a ono zase ...chčije...Schováváme upomínkové pohlednice (dárky a pozornosti soupeřkám) pod mikiny, mjíme poslední osmileté opozdilce, kteří hrají na našem hotelu a je mě jasné, že tentokrát nestihnou fotku ani jednu. Nějak se to všechno rychle semlelo a já mám zase zpoždění. Vzpomínám si na jednu glosu mého kamaráda a spolužáka ze střední a vysoké školy: „Často mám pocit, že jsem se narodil o 15 minut později a doposud jsem to zpoždění nedohnal“☺.

Do Sheratonu přicházíme těsně před třetí a já už nemám šanci. Holkám stíhám rozdat pití a popřát hodně štěstí, dohoda je pořád stejná, dvě hodiny v kavárně a pak se vrátím.

Ondra Matějovský už na mě čeká, dokonce i milá číšnice se přímo ptá, jestli opět Pilsener Bier? Ok, nějak z hluboka vydýchávám, rozbaluji nádobíčko a Ondra mě hlásí zajímavou novinu: ME mládeže v roce 2016 bude v Praze! Včera na kongresu ECU se našim zástupcům ve velmi těsném souboji s tureckými protikandidáty podařilo prosadit (prolobovat ve druhém kole nejtěsnějším poměrem 20-19) pořadatelství pro naši zemi. To беру jako dobrou a zajímavou zprávu, kterou ihned posílám domů. Pak nějak s Odrou plkáme o včerejším Nelině plavání s delfíny, dnešních soupeřkách holek a sotva uběhne první hrací hodina, Ondra mě opatrně upozorňuje: “Máš tady Elišku.”

Zcela rozhozená, uplakaná a zdrcená Eli přichází s tím, že byla úplně rozstřelená (nevím z čeho), podlehla domnělému útoku soupeřky a ztratila figuru. Eliška je hodně otřesená, dneska moc chtěla vyhrát a místo toho byl konec za hodinu...Musím ji dost dlouze uklidňovat. Pak mě to chce sama ukázat... Lekla se špatného útoku soupeřky, který byl cílen na zisk Elina střelce, jenže únik z manévru nebyl vůbec těžký a Eliška mohla docela snadno jít do mnohem lepší, ne-li vyhrané pozice. Teď to bolí o to víc.....Opět jsme u dlouhodobého problému Elišky, v rozhodujících chvílích partie potřebuje spravit hlavu. Zatím se mě nedaří ji v tomto ohledu pomoci, byť se snažím různými způsoby.

7.kolo G14: Samchenko Serafína, 1637, RUS 1 – 0 Vavřínková Eliška, 1495, CZE

Sotva probereme Elišku a začneme balit fidlátka s tím, že jdeme za Aničkou, je situace vyřešena na místě – Anička ve dveřích, smutek v očích. Prohrála jsem, měla jsem figuru za dva pěšce, jeden mě utekl a soupeřka ho prosadila...

Neprosadila. Anička si pozici hodně zkomplikovala, ale partii naprosto zbytečně vzdala v situaci, kdy sice hrozila proměna onoho pěšce na c8, ale tomu kroku soupeřky se dalo bránit s tím, že byly naprosto reálné vyhlídky na remízu a jak analýza ukázala, při přesné hře snad i na výhru...

7. kolo G10: Gabriadze Tamari, 0, GEO 1 – 0 Vavřínková Anna, 1406, CZE

Nevím, kde se poděla Andulčina největší zbraň z doby před rokem a zpět, a to bojovnost až do posledního dechu. Třetí po sobě nedotažená, ale hlavně naprosto předčasně ukončená partie. Říkám Aničce v klidu, že za to jí Luboš dneska určitě nepochválí (no, řekl jsem jí doslova, že asi dostane nadáno...). Zdrhla mě trucovat asi na 15 minut do parku. Pak Eli volala mamce, Aňa se nějak vynořila z křoví zpět a uklidnila se.

Vím, že některé výpravy vozí s sebou na vrcholné světové akce psychologa...Vím, že to není v ekonomických silách našeho svazu. Ale kdyby tady někdo takový byl, alespoň bych se na něho mohl alibisticky vymluvit☺....Dneska jsem si tady dvě hodiny po začátku kola připadal naprosto zbytečný a hlavně bezradný. Co změnit tak, aby holky prodaly to, co bezesporu umí? Anička třikrát po sobě přehraje soupeřku ve střední hře, takže obecně výkonnostně určitě stačí, ale třikrát po sobě to brzy zabalí. Ela se lekne prvního náznaku soupeřčina útoku, který se navíc ukáže být planým, a namísto poměrně jednoduchého

vyvrácení soupeřčina plácnutí odevzdá figuru. Přitom následně, když to vidí, tak ukazuje správný plán k téměř vyhrané pozici...

Partie jsem s holkami prošel a byl jsem rád, že v té situaci souhlasily i s následným druhým (pořádným a kompetentním) rozbořem s Lubošem. Tomu jsem trošku vysvětlil situaci, zachoval se velmi dobře a profesionálně a trpělivě další hodinu, možná víc, věnoval vysvětlováním toho, co mělo být uděláno proto, aby dnes netekly potoky krokodýlích slz.

Mizerná bilance dne však nebyla u konce, poprvé prohrála Zuzka, v rychlém sledu za sebou přišly s nulou Lucka Ambrožová s Natašou, Martina a Kristýna Marková alespoň půlka, prohrála i Lucka Fizerová.

No moc se mě dnes o našem černém dni dále nechce psát, tak nakonec snad jen to, že zítra by si Eliška mohla spravit bilanci se soupeřkou z Izraele a Anička se poměří s německou sokyní. Tak prosím všichni držte palce, ať to dopadne lépe než dnes!

27.10.2014 - Den jedenáctý: Bez oběda bude líp! Gruzínský koňak má opravdu své grády. A Sofijské pravidlo je minulostí.

Z výsledkově nevydařeného dne jsme se vyspali náležitě dlouze. Žádné fitko ani bazén se již nekonaly, oči jsme otevřeli až před desátou. Neskutečné, jak dobře se tady spí, i když venku je neustálý kravál. Už jsme si asi zvykli.

Tak tedy rychlá snídaně, příprava a vyhlášení volný program. „Jdeme na fontánu!“, má jasno Anička. Nic jiného jsem snad ani nemohl čekat.

Chci, aby se holky po včerejšku nějak dostaly do pohody. Eli pořád vyšiluje, že zase prohraje, že to bude doma ostuda, atd....Neuvědomuje si hodnotu toho, že tady vůbec může startovat.

Vycházíme do města, přibližně do míst včerejší procházky. Míjíme onu fontánu na náměstí, nabízím holkám zmrzlinu, ale dnes nechtějí. Vidím, že na nich pořád tak nějak leží včerejší deka.

Jelikož je už poměrně dost hodin a prakticky za chvíli bychom se měli vracet na oběd, podávám spiklenecký návrh. Vynecháme dnes oběd v hotelu (stejně se jídla už hodně opakují) a ochutnáme něco ve městě z gruzínské kuchyně. Anička ihned souhlasí, Eliška si to nějak šrotuje v hlavě (jestli nám nebude špatně, jestli to nebude drahé, jestli se stihneme vrátit tak, aby to vyšlo ještě na krátký spánek před partií atd.).

Při krátké procházce navštívíme objevenou vinotéku a já si z ní odnáším dva červené pozdravy z gruzínských vinic. Poté usedáme na malé uliční zahrádce jedné z místních restaurací. Pohled do jídelního a nápojového lístku je poměrně povzbuzující. 0,5 litru coly za 2, pivo za 2, nějaká místní ryba za 7. Tak jo. Objednáváme nejdříve pití a pak se rozhodneme zkusit rybu.

Pivo i rybka chutnají dobře, do jídla se ihned jako první pouští Anička. Na decentní poznámku Elišky něco v tom smyslu, že by se mohla o jídlo rozdělit, Anička bezelstně flekuje: „To je dobrý, neboj, já to sním:!) 😊 Nálada se postupně uvolňuje a poté, co ze stolu zmizla první ryba, objednávám druhou, jinou, ať vyzkoušíme nabídku moře. I druhá ryba velmi chutná a je rychle pryč.

Časově zatím vše sedí, zaplatíme a vracíme se zpět. Samozřejmě přes náměstí, k fontáně. Ještě předtím však stihneme chvíli pozorovat jeden z dalších kousků místních řidičů, přičemž se docela dobře bavíme:

Všimněte si prosím toho chlapíka v černém oblečení před červeným autem: To není jeho. On je místní taxikář a právě loví potencionálního klienta. Jeho černý vůz (za tím červeným) stojí v klidu najetý v křižovatce. Nikomu to nevadí a ostatní řidiči, kteří potřebují křižovatkou projet, ho musí smyčkou objet. Vše řeší klaksón, nikdo se nerozčiluje ani nepobužuje.

Anička má sebou náhradní triko, je pevně rozhodnuta znovu zkusit labyrint fontány a nesmírně se těší. Ihned nadšeně vběhla pod tryskající proudy vody...

Na hotel se vracíme v dobré náladě, holky si jdou lehnout a já chvilku psát. Po včerejším kvapíku chci dnes vyjít nejpozději ve 14:35, je zpět hezké počasí, chci ještě stihnout naši společnou fotku a do Sheratonu přijít včas, abych mohl před partiemi vyfotit obě holky.

8. kolo G14: Vavřínková Eliška, 1495, CZE 1 – 0 Vuller Victoria, 1271, ISR

8. kolo G10: Vavřínková Anna, 1406, CZE 1 – 0 Wiemann Vanessa, 1229, GER

Po zahájení 8. kola ihned odcházím do Cafe Gardens, kde jsem dnes dřív, než Ondra.

Velmi příjemný interiér kavárny Cafe Gardens.

Ondra tentokrát přichází přibližně až po 20 minutách a opět probíráme některá šachová témata. Mimo jiné se dotýkáme právě skončeného kongresu ECU, na kterém bylo zvoleno nové vedení (super!). To kromě jiných změn zrušilo pro mládežnické soutěže sofijské pravidlo (dobrý začátek) a údajně stejný osud čeká nulovou čekací dobu (ještě lepší pokračování). Pak si píši pár řádků s Jitkou a chci začít pokračovat v reportáži zápisků z dnešního dne, načež mě napadá zcela iracionální myšlenka: Když jsem včera touto dobou napsal první odstavec, přišla zdrcená Eliška se zkaženou partií a nulou. Jitka raději doporučuje, ať tedy psaní odložím na pozdější dobu...

Je zvláštní, na kolik nesmyslů je člověk schopen se velmi často upnout ve víře, že rozhodne něco, co sám nijak nemůže ovlivnit!

Odkládám tedy psaní a rozmlouvám s Ondrou o jeho dalších svěřencích, o perspektivě dorosteneckého extraligového družstva ve Vlašimi i o tom, že letošní finále extraligy dorostu se pravděpodobně odehraje v režii právě Vlašimi a Lokomotivy Brno.

Před pátou se s Ondrou loučím a přemísťuji se na domluvené stanoviště do restaurace Boulevard. Třídím a dělám úklid v posledních fotkách. Najednou vidím za sklem přibíhat spokojenou Elišku. Uf! Roli favoritky dnes zvládla a izraelskou soupeřku poměrně jednoznačně přehrála. Ulevilo se Elišce, mně, Jitce i některým dalším lidem a našim příznivcům v Brně a Dolním Benešově☺.

Postupně přicházejí další naši reprezentanti, a to se střídavými úspěchy. Již před Eli krásně vyhrála Natálka Kaňáková s velmi silnou ruskou soupeřkou. Parádní taktický obrat! Další výsledky jsou střídavě úspěšné. Zato Anička pořád nikde.

Aňa po posledních třech partiích, ve kterých vždy soupeřce darovala dobrovolně minimálně půl bodu, dostala nařizeno, že tentokrát bude hrát až do úplného konce, i kdyby to mělo být tah před matem. Aňa nás v souboji s německou soupeřkou dlouze napíná a postupem času je jasné, že dnes odehraje svou nejdelsí partii v kariéře. Až po 4,5 hodinách Anička přichází zcela rudá, ale spokojená, Němku porazila! No sláva, nálada je tak po včerejším mrazu hned veselejší. Aňa ještě opět velmi podrobně probere partii s Lubošem, dostává pochvalu za to, že se nebála dát dámu za dvě věže a volný sloupec, partie nakonec skončila matovou sítí věží a střelce, ze které Němka neměla úniku.

Po analýze pospícháme na večeři, dnešní program totiž ještě nekončí, po jídle i s Davidem a Natašou jdeme na dohodnutý výjezd lanovkou nad Batumi. Je již tma, ale zcela jasno a doporučení pana Ambrože se potvrzuje. Z horní stanice lanovky jsou dolů krásné výhledy na osvětlené pobřeží, linie bulváru jasně definuje průběh mořského břehu.

Noční pohled z horní stanice lanovky na osvětlené pobřeží Batumi.

Úspěšný den byl zakončen zkouškou zdejšího vyhlášeného koňaku v restauraci na horní stanici lanovky. Vrchní se nejdříve nějak složitě ptal, jestli chceme koňak velký nebo malý. Zvolili jsme malý, a dobře jsme udělali, protože jak se ukázalo, zdejší malý panák je náš normální velký☺. Můžeme s Davidem potvrdit, že pověsti nelhaly a gruzínský koňak měl správnou chuť i „grády“.

Po návratu krásně osvětleným pobřežím jsme se do postele dostali až před půlnoci. Holky ještě chtěly pustit film, ale po několika málo minutách všichni spokojeně usínáme a svítící počítač s přehraným „Bohoušem Stejskalem“ vypínám až o půl páté ráno při prvním procitnutí. Zítra nás čeká poslední kolo a pak už jen balení a dlouhá cesta domů. Ale ještě pořád je na co se těšit: Luboš domluvil s nějakým místním taxikářem, že nás zítra za 25 GELů provede celým Batumi, budeme mít tedy možnost alespoň na chvíli nahlédnout i do těch čtvrtí města, ve kterých žijí obyčejní Gruzínci.

28.10. – 29.10.2014 - Den dvanáctý a třináctý: Hektický závěr, autoexkurze po Batumi a nekonečná cesta domů

Do poslední hracího dne jsme se vzbudili opět poměrně pozdě. Program byl časově zhuštěn, jelikož závěrečné kolo bude začínat ne v obvyklých 15:00, ale již ve 13:00. Přípravu Luboš tedy stanovil na desátou. Na holky čekají v posledním kole nepříjemné soupeřky – Aničku další domácí hráčka, Elišku pak sokyně ze Slovenska. Anička má v plánu tradiční skandinávskou, Elišku Luboš připravuje na soupeřino d4.

Po přípravě zveme Lucku Ambrožovou a vyrazíme ještě na chvíli do města, s tím, že by si holky chtěly dát pizzu. Souhlasím, oběd je dnes zrušen vzhledem k začátku posledního kola. Chceme taky ještě koupit nějaké dárky domů.

Pizzu jsme si nakonec objednali ve stejné restauraci, jako včera ryby. Tentokrát jsme však na další místní produkt čekali poměrně dlouho a nastalou časovou tíseň jsem musel řešit přímou urgencí u personálu. V protějším krámku jsme stihli koupit nějaké prezenty a rychle zpět na hotel. Samozřejmostí je další Andulčin průlet fontánou na náměstí©.

Na hotelu holky stíhají poslední krátký odpočinek a po půl jedné se přesouváme do Sheratonu k poslednímu kolu.

Eliška s Luckou usedají k šachovnicím vedle sebe. Nejen se stejnými barvami kamenů, nejen ve stejném reprezentačním dresu, ale i ve stejných mikinách. Jen škoda, že výsledek obou stejný nebyl....

9. kolo G14: Nadzamova Sofia, 1734, SVK 1 – 0 Vavřínková Eliška, 1495, CZE

9. kolo G10: Tasoshvili Tamar, 1449, GEO 1 – 0 Vavřínková Anna, 1406, CZE

Po posledních fotografiích mířím ne do Cafe Gardens, ale před Sheraton, kde má za chvíli přijet ten domluvený taxík s Lubošem a Davidem k exkurzi po Batumi. Docela se těším a jsem zvědav především na tu „normální“ část města.

Stepuji tedy před Sheratonem. 10 minut – nic, akademická čtvrt hodina – nic, po téměř půl hodině píše Davidovi SMS, jestli borec nepřijel, nebo na mě zapoměli – nic. Hm, mezitím alespoň opakovaně zjišťuji, že gruzínská policie jezdí v českých Octaviích:

Po více než půlhodinovém zpoždění přece jen přijíždí taxík, ze kterého na mě mává Náčelník. OK, tak jedeme vstříc víru ruchu dnešního „normálně gruzínského“ Batumi. Taxikář volí cestu od Sheratonu směrem k delfináriu, kolem Univerzity a Hiltonu, tedy tam, kde to již dobře znám. Několika málo anglickými slovy se domlouvá s Lubošem, kam dál. Na otázku, zda gavarí pa ruski?, rezolutním pohybem obou rukou ukazuje, že neř. Přišlo mě v tu chvíli, že rusky umět nebo mluvit nechce. Asi pro to má svůj důvod. Luboš tedy anglicky vysvětluje, že bychom si přáli průjezd přes Batumi, především přes „Old park City“. To nějak pochopí a od přímořské turistické části města stáčí svůj polorezavý kočár na pruháči zpět a jedeme opravdu přes to „normální“ Batumi. Tam postupně pobřežní kontrasty ubývají a převažuje starší až opravdu stará chaotická zástavba. Auta jezdí pořád stejně zběsile, hlasitě a bezohledně, na křižovatce má pořád přednost větší a hlučnější. Cestou jsou vidět obyčejné obchody, ze starých balkónů vesele ve větru plápolá prádlo, pečlivě monitorováno televizními satelitními „talíři“. Atmosféra mě přijde dost chaotická, nicméně místní jsou evidentně dostatečně zorientovaní. Přes silnici probíhají před auty, gestikulují v hloučcích, všude a hlavně neustále kouří. Po pár fotkách v třesoucím se autu měníme s Lubošem dokumentační strategii, přepínáme naše mobily na video režim, průběžný záznam z okna jedoucího auta bude přece jen autentičtější.

Po přibližně 30 minutách okružní jízdy taxikář zastavuje na stanovišti před stanicí lanovky a naznačuje, že za dohodnutých 25 GELů je to vše. Jestli chceme ještě něco dalšího, tak připlatit. Jsme však spokojeni, žádáme ho, ať nás posune před hotel a tam se s díky rozloučíme. Prima jízda!

Po exkurzi jsem se vydal do čekárny Boulevard, kde jsem s holkami domluven na srazu po posledních partiích. Po asi dvou a půl hodinách hry přichází Anička, zklamaná, ale celkem v klidu, že prohrála. No moc velké překvapení to pro mne není. Anička souhlasí s okamžitým přehráním partie. Černými se hrála tradiční skandinávská, která se přelila do poměrně

nepřehledné střední hry. Tam po několika nepřesnostech na obou stranách soupeřka uvolnila svého jednoho středního pěšce, který dokráčel až na šestou řadu a jeho další postup Anička kryla špatnou figurou – věží, jejíž potřebná aktivita pak chyběla jinde na šachovnici. Následný Lubošův rozbor ukazuje, že případné krytí králem by přineslo hodně reálně remízové, ne-li větší možnosti. Tento plán je ale na Aničku složitý a já musím objektivně konstatovat, že soupeřka tentokrát, na rozdíl od některých předchozích, byla ve střední hře o něco lepší a vyhrála zaslouženě. Anička tedy turnaj končí se ziskem 3,5 bodu, což k reálné výkonnosti není žádná zklamání. Nicméně po průběhu všech partií by bodík navíc slušel a nutno říci, že rozhodně nebyl nereálný.

Náladu nám velmi brzy zlepšuje Martina Fusková. V posledním kole poráží další silnou soupeřku a jako věkem teprve šestnáctiletá obsazuje v konečném pořadí kategorie dívek do 18 let skvělé 7. místo. Velká gratulace Martině!

Následně prohrává Kristýna Marková, brácha Matyáš však vyhrává a podobně jako Martina končí také turnaj vysoko nad svým nasazením. I jeho 16. místo je velký úspěchem.

Luboš s Aničkou opět velmi podrobně probral poslední partii, jen Eliška s Luckou pořád nikde.

Elsa se objevuje po téměř pěti hodinách, slzičky na krajíčku. Prohrála jsem (opět) v koncovce. Průběh partie se slovenskou soupeřkou byl skutečně vyrovnaný, v jednu chvíli ke konci střední hry se Eliška opět bojí jednoho manévru, po kterém by se Slovenka už jen bránila, a to s velmi nejistými vyhlídkami. Eli tvrdí, že to viděla, ale nedopočetla do konce a obratu se bála...Bohužel, pokolikáté už.

Eliška tedy končí se třemi body a hodnocení je v podstatě stejné jako u Aničky. Žádné zklamání, ale bod navíc byl reálný. Eliška potřebuje „spravit hlavu“ v rozhodujících okamžicích partie. Již jí nechybí vytrvalost, má pozicní cit. V rozhodujících chvílích však pořád neumí vytáhnout boxerku a zasadit soupeři rozhodující úder, často se možnosti vyhrát jednoduše lekne.

Svou poslední partii v prohrává i Nataša Richterová (s druhou nasazenou Ázerbajdžánkou) a s výsledkem v turnaji není spokojená. Nakonec celého našeho turnajového programu přichází spokojená Lucka Ambrožová, soupeřku udolala i s kvalitou méně a v turnaji získala 4 body.

Končíme tedy v Sheratonu i protějším Boulevardu a jdeme na večeři. Poté ještě chceme na chvíli naposled ven a taky musíme sbalit „saky paky“. Pořadatelé odjezd naší výpravy stanovili již na druhou hodinu ranní.

Závěrečná procházka večerním městem probíhá ve velmi uvolněné atmosféře. Z holek spadlo turnajové napětí, Luboš s nimi, ale i některými místními slečnami a prodavačkami, neustále laškuje, často v češtině☺. Neustále je veselo, nakupujeme poslední dárky.

Finální výletní zastávka v Batumi se koná na pobřeží, u tzv. „Zpívající fontány“.

Eliška, Anička a Luboš na závěrečném večerním „sedánku“ pod palmami u Zpívající fontány.

Loučíme se tedy s Batumi. S Batumi plným fontán, s krásnou pobřežní riviérou, s Batumi mnoha kontrastů a paradoxů. Loučíme se s Batumi hlučných obyvatel a vlažných číšníků, s Batumi dopravního chaosu. S dnešním Batumi takovým, jakým jednoduše je. Prožili jsme zde skvělých téměř 14 dnů a já jsem velmi rád, že jsem Batumi a malou část Gruzie mohl poznat.

Nyní nás čeká jen úplně závěrečná, nepříliš veselá část našeho programu. Sbalit věci a cesta domů. Po návratu na hotel tedy rychle balíme. Pečlivě se snažím chránit zakoupené

„cennosti“. Holky si jdou na dvě hodiny ještě lehnout, já dopisuji chybějící pasáže reportáže a naposled v hluboké noci musím poslouchat hádající se taxikáře před hotelem, stále, i v hluboké noci, pořád troubící auta.

Sbaleno, napsáno (ne vše, resty zůstávají na doma), v 1.45 opouštíme pokoj a jdeme na recepci. Tam se pomalu trousí další členové naší výpravy. Autobus je překvapivě přistaven včas a ve dvě ráno nakládáme zavazadla do jeho malého kufru. Brzy nato odjíždíme směr gruzínsko-turecká hranice a dále letiště Trabzon.

Gruzínští celníci tentokrát nejsou tak liknaví jako při příjezdu, přechod hranice nám však osladili tím, že jsme museli sebou celou mezizónou táhnout veškerá zavazadla. Samotné odbavení proběhlo rychleji než minule. Kolem půl čtvrté již můžeme pokračovat Tureckem do Trabzonu. Na letišti se ocitáme těsně před šestou a zase, asi symbolicky, stejně jako při příjezdu, venku chčije☺. Překonáváme letištní rentgeny a přemísťujeme se do čekací haly. Posouváme hodinky o dvě hodiny zpět (časový posun), jsou tedy teprve 4 hodiny ráno tureckého času. Odlet? Až v 9:15..... Následuje nekonečných 5 hodin v letištní hale. Nevím, jestli pořadatelé počítali s problémy na hranici nebo nepočítali s časovým posunem... Všichni jsme napůl mrtví, unavené děti, čekání je opravdu nekonečné.

Někteří se snaží střídavě dřímat, jiní si krátí dlouhou chvíli hraním šachu nebo něčeho jiného.

Letadlo z Trabzonu do Istanbulu odletělo včas, další všetečné otázky Elišky na nevysunutá kola atd. už mě příliš neprozpytovaly a snažil jsem se, na rozdíl od Aničky neúspěšně, usnout. Za necelé dvě hodiny jsme vystoupili v Istanbulu, následovaly další téměř tři hodiny do odletu následujícího spoje do Vídně. Tady už čekání nebylo tak dlouhé a únavné, po letištních prostorách se dalo projít a také denní doba na nás nepůsobila tak únavně. Vidina brzkého návratu domů nás držela nad vodou☺. Ve 14.35 se opět mezinárodním boeingem 737 Tureckých aerolinií zvedáme z istanbulske ranveje a míříme do Vídně. Naprosto pohodový let, opět s jídlem a pitím. Tady jsme alespoň na chvíli usnuli nebo zdřímli všichni tři. Ve Vídni musíme zase posunout hodinky zpět, tentokrát již jen o jednu hodinu. Chvilí čekáme před dopravníkem na zavazadla z Trabzonu, menší děti se baví posedáváním na pásu. Vyhání je až oranžový klaksón, oznamující příjezd našich pokladů. Nic nechybí,

drobné oděrky na kufrech již nikdo neřeší. Na vídeňském terminálu v klidu přečkáme poslední zájezdové prostoje.

Autobus SA do Brna nám odjíždí v 17.10. Vše klapne v pořádku, na palubním tabletu pouštím si Cimrmany, ale brzy dřímu, už toho máme všichni plné kecky.

S 25 minutovým zpožděním, po 21 úmorných hodinách, přijíždíme k brněnskému Grandu, kde nás již čekají Jitka s Maruškou☺☺. Loučíme se s Davidem a Lubošem, zdravíme ostatní členy výpravy a hajdy DOMŮ.

Po vybalení nezbytného ještě zvládám krátkou návštěvu kuřimské Sokolovny aje konec jedné vynikající výpravy.

Závěrem bych chtěl ještě jednou velmi poděkovat všem, kteří holky ve startu na ME podpořili ať finančně, či morálně. Můj velký dík rovněž patří trenéru FM Luboši Roškovi, který holkám v průběhu turnaje věnoval spoustu šachového, ale i svého osobního nešachového času. Věřím, že si mnoho jeho rad a poznatků Anička i Eliška odnesou ku prospěchu jejich další šachové kariéry.

A stejně velké poděkování patří Vám všem, kteří jste mé postřehy a dojmy z Gruzie dokázali souvisle dočíst až na tento řádek☺.

Na úplný závěr připojuji závěrečný výsledkový přehled našich reprezentantů na ME 2014:

Přehled hráče pro CZE

St.č.	Jméno	Rtg	FED	1	2	3	4	5	6	7	8	9	Body	Poř.	Skupina
33	Marek Matyas	2200	CZE	0	1	1	0	½	1	½	½	1	5.5	16	U18 Open
41	Kratochvil Vit	2118	CZE	1	1	1	0	½	0	0	0	½	4.0	53	U16 Open
8	CM Nguyen Thai Dai Van	2256	CZE	1	0	1	½	1	½	½	1	½	6.0	15	U14 Open
12	Vykouk Jan	2238	CZE	0	1	1	1	0	0	½	1	½	5.0	37	U14 Open
72	Martirosyan Ara	1777	CZE	0	0	½	1	0	1	0	0	1	3.5	99	U12 Open
64	Gnojek Petr	1557	CZE	0	1	1	0	0	0	1	0	½	3.5	94	U10 Open
84	Nguyen Thai Dai Vinh	1319	CZE	0	0	1	0	1	0	0	1	0	3.0	106	U10 Open
8	Stalmach Richard	1516	CZE	1	1	0	0	1	1	1	1	0	6.0	12	U08 Open
12	Richterova Natasa	2122	CZE	1	½	0	½	1	1	0	½	0	4.5	27	U18 Girls
17	Fuskova Martina	2082	CZE	1	½	0	½	1	1	½	½	1	6.0	7	U18 Girls
23	Kanakova Natalie	1945	CZE	1	0	½	0	1	1	1	1	½	6.0	11	U16 Girls
25	WCM Pychova Nela	1932	CZE	1	1	0	½	1	0	½	½	½	5.0	22	U16 Girls
43	Ambrozova Lucie	1725	CZE	0	0	0	1	1	1	0	0	1	4.0	55	U14 Girls
63	Vavrinkova Eliska	1495	CZE	0	0	½	½	1	0	0	1	0	3.0	67	U14 Girls
10	Gresova Zuzana	1814	CZE	1	½	1	1	1	1	0	0	0	5.5	13	U12 Girls
52	Markova Kristyna	1450	CZE	½	½	½	0	1	0	½	0	0	3.0	66	U12 Girls
33	Vavrinkova Anna	1406	CZE	0	1	0	½	½	½	0	1	0	3.5	59	U10 Girls
25	Fizerova Lucie	0	CZE	0	1	1	1	1	0	0	1	0	5.0	21	U08 Girls

Tomáš Vavřínek